

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini

- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

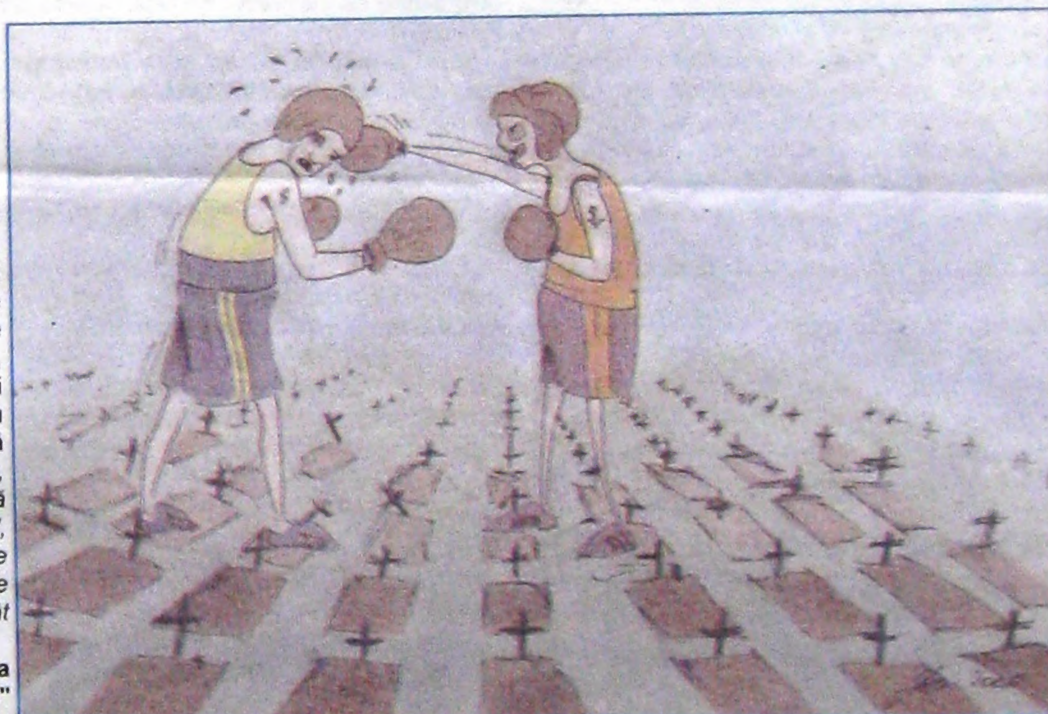
Anul III, Nr. 35, IULIE 2006 | Apare la **jumătatea** lunii | 1 RON

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

FOTOLIILE NU AU MIROS

Din lună în lună, din săptămână în săptămână, din zi în zi, degradantul spectacol oferit de guvernanţii României capătă un aspect mai grotesc.

Bietul român, intoxicat de o mas-media pe de o parte aservită diverselor interese, pe de altă parte în goană după senzaţional cu orice preţ, cu ziarişti de multe ori preocupaţi în totalitate de imaginea lor în faţa patronului, încercând să-i ghicească şi să-i satisfacă orice dorinţă sau plăcere, ca o demimondenă versată, *bietul român, ziceam, pus în faţa a cel puţin "două alternative" la fel de "adevărate", sfârşeşte prin a-şi face o părere greşită sau îşi închipuie că este el "prea mic pentru un război atât de mare"!*

Iată că în această lună a ţinut mult timp "capul de afiş" problema retragerii trupelor române de pe teatrele de luptă din Irak şi Afganistan.

Faptul că nu puteau decât să fie două poziţii pare destul de logic şi clar: pe teatrul de operaţiuni sau acasă. Până aici nu am spus nici o filosofie; problemele care se pun sunt argumentele celor doi combatanţi - referindu-mă la cele făcute publice. *Ce se ascunde în dosul aparenţelor, în dosul declaraţiilor de circumstanţă ale celor două Palate: Victoria şi Cotroceni?*

Vom desluşi în continuare.

La ora actuală, **cei doi protagonişti, premierul şi preşedintele**, sunt într-o competiţie pe care o socotim foarte normală având în vedere valoarea competitorilor; **contrar** unei subînţelese dedicaţii până la sacrificiu pentru apărarea şi promovarea intereselor naţionale ale poporului român, **cei doi, de fapt exponenţi ai unor societăţi comerciale având ca obiect al muncii exploatarea nemiloasă a României şi a Românilor, au două obiective de îndeplinit, dar în interes personal:**

- *să prostească electoratul în aşa fel încât să-i voteze la proxima ocazie;*
- ***să intre sau să rămână în graţiile unor stăpâni puternici - în speţă Guvernul American şi marea oligarhie a finanţelor mondiale, care prin origine şi definiţie apără interesele Israelului şi ale coreligionarilor cu sau fără paşaport israelian.***

Cred că este lesne de observat că din preocupările guvernaţilor noştri lipseşte obiectivul pentru care i-am votat noi, naivi incorigibili (eufemistic vorbind), şi anume promovarea intereselor naţiunii şi ale Românilor.

Ce a declanşat de fapt tot scandalul şi obligatoriile luări de poziţie ale celor doi: moartea unui combatant român din forţele armate în misiune de luptă în Orientul Apropiat musulman.

Adus în ţară cu onoruri militare la nivel naţional şi tratat ca un erou naţional, a dat ocazia unor luări de poziţie la vârful ierarhiei politice, menite să facă valuri, scoţând în evidenţă grija şi atenţia guvernanţilor pentru fiecare viaţă de român.

Să analizăm întâi poziţia militarului român care şi-a pierdut viaţa; cum a fost el luat "de la coarnele plugului", printr-un ordin de concentrare, conştient că duşmanii se apropie sau sunt la hotarele ţării, hotărât să-şi apere brazda şi credinţa! ***Oare?!***

Este sau nu un profesionist al războiului?

Este meseria lui, şi-a ales-o, nu zic de voie, poate de nevoie, că *nevoile tot dumnealor de care vorbim, le-au perpetuat şi amplificat*, dar una din variante era finalul tragic; şi el a ştiut-o foarte bine - şi familia lui! *Nu a fost obligat la această opţiune.* Se vorbeşte că pentru o soldă mai mare, ca în cazul de faţă, oamenii chiar se bucură de astfel de misiuni de luptă, să-şi mai acopere găurile din buget.

Poate citind aceste rânduri, familia lui mă va privi cu ură, dar pe nedrept.

Nu vreau decât să atrag atenţia, chiar şi familiei lui, că a fost trimis să apere interese străine, a fost sacrificat pentru interese americane şi israeliene, şi în aşa-zisa coaliţie antiirakiană sau anti ce vreţi dvs., au mai rămas puţini! *Până şi bulgarii au plecat - şi nu spun aceasta cu un aer de superioritate faţă de Bulgaria, Doamne fereşte, dar este o ţară mai mică, mai săracă, având aceleaşi alianţe militare ca şi noi, aceleaşi perspective de viitor!*

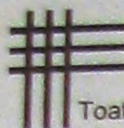
Vă spun cu toată sinceritatea şi convingerea: sunt întru totul de acord ca prin rotaţie, unităţi combatante româneşti să se rodeze şi să se călească pe câmpul de luptă real. Sunt de meserie antrenor şi nu trebuie să mă convingă nimeni că antrenamentele fără meciuri sunt suficiente pentru a crea nişte buni performeri.

Ceea ce mă scoate din sărite este dispoziţia politicienilor noştri ajunşi la guvernare să sucească şi să răsucească lucrurile ca să le fie lor bine, să fie în **fotolii** cât mai profitabile, halca de carne cât mai mare (să lăsăm chestia cu ciolanul, că este ridicolă), cât mai multe legislaturi dacă se poate - şi dacă trebuie să calce pe cadavre pentru aceasta, acceptă, "săracii", ce să facă!

(continuare în pag. următoare)

Nicador Zelea Codreanu

FOTOLIILE NU AU MIROS (continuare din pag. 1)

Toată pompa organizată în aceste ocazii tragice este praf în ochii familiilor nefericite.

Am mari şanse să devin odios în faţa familiilor îndoliate care ar putea înţelege că subestimez aceste sacrificii! Aş fi foarte amărât dacă asta ar înţelege acei oameni, dar repet întrebarea: *"Ale cui interese apără România în Irak?"*.

Întrebaţi orice om de pe stradă, că o fi el simplu muncitor sau mare intelectual, şi nu va găsi rostul acestor sacrificii! Tot la vârful piramidei se manifestă beneficiile.

Să înţelegeţi din toate acestea că primul ministru a cerut retragerea trupelor din sentimente umanitare sau patriotice?

Nu cred în ruptul capului, dar sunt convins că a fost sfătuit aşa de unul din nenumăratele grupuri de consilieri bine plătiţi, bine hrăniţi, bine îmbrăcaţi, bine, bine, bine orice, convinşi că va puncta în sondajele de opinie.

Faptul că şi-a însuşit sfatul îl face la fel de vinovat ca şi când ar fi fost propria iniţiativă.

Nu am pretenţia să vă spun nişte noutăţi; tot ce vă spun sunt lucruri arhicunoscute. Nu fac decât să le pun la un loc într-un context: ***Dacă este aşa de îndurerat dl. Tăriceanu de vieţile militarilor români, din ce cauză ignoră restul dramelor de la tot pasul din România?***

Nişte militari au murit câştigându-şi existenţa; tot câştigându-şi existenţa mor în fiecare zi peste zeci de oameni: accidente de muncă, accidente de circulaţie, mor marinari pe mări şi oceane, au murit piloţi militari pe avioanele cu reacţie!

De ce nu sunt toţi eroi naţionali?

Simplu, era fiecare la locul lui!

Aceşti militari nu sunt la locul lor, şi ca să nu apară reacţiile fireşti, se procedează nefiresc şi după ce nenorocirea s-a abătut asupra acestor familii.

Dacă guvernanţii noştri sunt aşa de sensibili la vieţile românilor, de ce nu se rezolvă problema medicamentelor compensate? Dacă tot aşa, de ce nu se rezolvă problema asistenţei medicale în spitale, de ce o jumătate din pensionari trăiesc în cea mai neagră mizerie; dacă tot aşa, de ce se moare inutil în inundaţii?!

Se moare masiv în România, rata mortalităţii a depăşit pe cea a natalităţii. De ce se face caz de cei câţiva militari morţi în Irak sau Afganistan?

Repet, simplu: **trupa de politicieni ineficienţi şi iresponsabili se simte cu musca pe căciulă.**

Nu aş vrea să înţelegeţi de aici că îi dau dreptate d-lui Băsescu! Sper să nu ajung în aşa stare de decădere morală.

Mă veţi întreba atunci: *Care este poziţia mea faţă de dl. preşedinte?*

Domnia sa îşi face tot atâtea probleme sau poate mai puţine în legătură cu vieţile românilor, cu traiul românilor, cu viitorul românilor, etc.. *Scriu acest articol cu câteva zile înainte de o anunţată vizită a domniei sale în Statele Unite; exact în acest moment, din surse pe care nu le putem dezvălui, am aflat că domnia sa face provizii de lacrimi pentru o eventuală vizită la muzeul holocaustului, ia lecţii de engleză care să nu fie "engleza de baltă", şi aşteaptă să primească zilele acestea nişte probe speciale de oţel super-aliat pentru axa Bucureşti - Londra - Washington, care să reziste tuturor dărilor în bară personale.*

Râdem noi, dar purceaua comunitară e moartă în coteţ!

Pun o întrebare simplă, cu răspunsul tot atât de simplu: "***A auzit cineva, a citit cineva pe undeva cât ne costă aceste aventuri militare extranaţionale?***"

Până mai zilele trecute eram convins că sunt în sarcina americanilor.

S-a evitat subiectul, probabil, şi acum a fost denunţat la televizor: **incredibila sumă de 600.000.000 euro!!**

Ce înseamnă banii ăştia?

Păi tot vieţi omeneşti: bani luaţi de la gura copiilor acestei ţări, luaţi de la medicamentele compensate, şi în general de la sănătate, de la învăţământ - de scriu copiii la bacalaureat nişte trăsnăi la limba şi literatura română de îi crezi handicapaţi, **de la pensiile amărâţilor** - că, vezi bine, toată liota de torţionari, activişti PCR, securişti, au pensii astronomice!

Gândiţi-vă: cu această sumă de bani se puteau construi 60.000 de apartamente, rezolvându-se în mare parte problema locuinţelor pentru tinerii ce vor să-şi întemeieze o familie - şi exemplele pot continua.

Revenind la dl. Băsescu, toată lumea se întreabă de ce o fi explodat domnia sa când a aflat de propunerea d-lui Tăriceanu şi a Partidului Liberal; să se fi gândit domnia sa că a fost privat de prerogativele închipuite de "tătuc" al românilor?

Acum, cu ocazia vizitei la Washington, o să fie invitat probabil într-o vizită privată, într-o companie selectă neguvernamentală, ca în filme, şi o să-i spună un şef gras şi palid ca o omidă păroasă: "Băi, tu ce faci acolo, dormi? Vezi că sunt destui pretendenţi la preşedinţie!"

Ştiţi chestia cu demnitatea unor români - nu a românilor: "Eu înţeleg că mi-a dat o palmă, dar de ce m-a înjurat?"

Dl. preşedinte are totuşi abilităţile domniei sale: plânge la comandă şi sunt convins că ar scoate oricând un penalti făcându-se lovit în aripă în careul de 16 metri; să nu-i ducem de grijă, că "unde dă <<mama>>, creşte"! Va învăţa din greşeli. **Marea nenorocire este însă că greşelile se repară pe sângele nostru, pe sănătatea noastră, pe traiul nostru cât o mai fi!**

Un participant obişnuit la emisiunile TV, poate din necunoaştere a literaturii române, a făcut cinstea celor doi protagonişti ai "controversei" de a-i numi Tândală şi Păcală. Lor le-a făcut un mare serviciu, căci cei doi eroi populari reprezintă firea mucalită a românului dispus să facă pe prostul sau dispus să facă nişte lucruri aparent fără rost, dar care în final se dovedesc o mişcare inteligentă şi profitabilă.

Deocamdată eroii noştri nu pot fi "acuzaţi" de nici un bine făcut acestei ţări; poate că au crezut că iată, venise prilejul, şi Tândală a fost mai iute ca Păcală!

Păcală păcălit nu se prea potriveşte; ceea ce se potriveşte fără tăgadă este faptul că **cel păcălit este, ca întotdeauna, poporul român.**

Să încep oare să dezvolt o teorie în care să încerc "să dovedesc" aparenta bucurie a românilor când îi păcăleşte cineva? Oare suntem mai fatalişti decât mahomedanii?

Lipsa noastră de reacţie la tot ce se întâmplă de vreo 15 ani ar păcăli pe mulţi.

Ca şi luna trecută, îmi închei spusele cu un avertisment: *"Nu da Doamne, românului cât poate să ducă!"*

Cine are urechi de auzit să audă!

***

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IUNIE: *"Legionarii au cultul morţii?"* a fost dat de Cristian Claudiu Popa din Timişoara care a câştigat cartea *"România în eternitate"* – Mircea Eliade.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Legionarii NU au "cultul morţii"!! Adică nu adoră moartea, nu o iau nicidecum drept ţel! (aşa cum au exagerat duşmanii Mişcării pentru a-i îndepărta pe oameni de legionari care erau prezentaţi astfel drept fanatici, morbizi etc.)

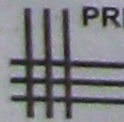
În schimb, legionarii nu se tem de moarte! Şi asta nu numai pentru că în cadrul Mişcării se face educaţie eroică, nu numai pentru că în Mişcare nu intră – aşa cum spunea Fondatorul - cine vrea, ci cine poate, adică doar oamenii integri, curajoşi, care ştiu să lupte şi care nu aşteaptă să le pice din cer o soartă mai bună, cei care nu-şi pun gâtul în jug, dar şi pentru că legionarii sunt creştini – iar pentru creştini moartea nu înseamnă decât sfârşitul vieţii pământeşti, cea mai importantă fiind viaţa veşnică (pe care nimeni nu o poate căpăta decât dacă este un adevărat creştin, adică luptător cu răul de orice natură ar fi).

Totodată, aşa cum observă comandantul legionar Const. Papanace, în recent apăruta carte, "Stilul legionar de luptă", curajul legionarilor şi bravura lor au constituit una dintre armele lor cele mai preţioase, înspăimântând adversarul (Cu ce vor să ne înspăimânte duşmanii, dacă nouă nu este teamă de moarte?). Căpitanul însuşi a fost un exemplu de curaj, nelăsându-se intimidat de nici o ameninţare şi preferând moartea în locul compromisului şi al dezonoarei (ceea ce nu se poate spune despre cel care i-a succedat la conducere după asasinarea sa). Iar exemplele de legionari care "au privit moartea în faţă, cu zâmbetul pe buze" (cum spune un îndrăgit cântec legionar), abundă: pornind de la primul martir legionar, Sterie Ciumetti, împuşcat pentru că nu a vrut să-şi trădeze Căpitanul, de la elita legionară masacrată pe întreg cuprinsul ţării în noaptea de 21/22 sept. 1939, şi până la legionarii care au luptat în prima linie a frontului pentru reîntregirea ţării şi cei care au luptat apoi în munţi împotriva ocupantului bolşevic, istoria legionară este presărată cu nume de eroi şi martiri. Toţi aceştia nu au fost sinucigaşi, ci luptători; nu avut cultul morţii, ci, pur şi simplu, nu s-au temut de ea! "Cu o moarte toţi suntem datori, dar nu-i totuna de mori leu ori câine-nlănţuit!" – ne spune şi George Coşbuc (citat din memorie).

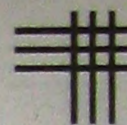
În ceea ce priveşte cultul legionarilor pentru strămoşi şi eroi şi faptul că nu-şi uită morţii, cinstindu-le memoria prin evocări şi parastase (specifice Bisericii ortodoxe!), e de-a dreptul ridicol să se susţină că acestea ar fi echivalente cu... "cultul morţii", şi nici un om normal nu are nevoie de explicaţii suplimentare.

ÎNTREBAREA LUNII IULIE: Este adevărat că membrii fam. Zelea Codreanu nu au voie să facă parte din Mişcare?

PREMIU: *"Pe poarta cea strâmtă"* – Ana Maria Marin.

ȚINEȚI MINTE TREI CUVINTE: "LEGIUNEA MERGE ÎNAINTE!"

În anul 2002 Procuratura brașoveană, într-un sublim act de vitejie, sare din somnul marilor delicte care au dus țara la ruină și ia o atitudine fermă față de "pericolul legionar", ignorând într-un mod absolut condamnabil crezuta și sperata poate de mulți români "schimbare la față a României".

Pentru niște naivi și raționali și de bună credință în actul de justiție, adică pentru milioane de români, invocarea unei legi (art. 317 Cod Penal) fătată în plină teroare comunistă a anului 1969, pare un vis urât din care nu ne mai trezim !

Când citești desfășurarea procesului și vezi de la o poștă că de fapt se urmărește intimidarea populației dispuse să ia în considerare fenomenul legionar ca pe o posibilă alternativă la actualele propuneri evident falimentare, nu te poți întreba decât cine trage sforile de fapt în procesul de incriminare a Mișcării Legionare: actualii politicieni de pe scena politică a țării care, de fapt, sunt permanent preocupați să se zgârie și să se scuipe între ei ca niște motani în călduri, sau cei din spatele lor, veșnicii "păpușari fără frontiere"?

Pe scurt însă: profesorul Grigore Opriță din Brașov este acuzat de Procuratură că face propagandă legionară! Este acuzat de exprimarea unor opinii sau a unor opțiuni și condamnat la ani de închisoare! Aceasta în anul de grație 2003!

Ca și în vremurile de neagră teroare ale anilor 60, înflorise ca o enormă floare otrăvitoare "delictul de opinie".

Ne închipuim suferințele profesorului Grigore Opriță și a familiei sale, pe de o parte, și frica de a-și mai exprima credințele și opțiunile a oricărui cetățean care își închipuise că în 1989 avusese loc o revoluție și că am fi scăpat de zgardă, lanț și botniță.

Se părea că epoca fantomei nesătule de vieți omenești, care a făcut sute de mii de victime, a reapărut, și că va dirija în continuare, că va condiționa, ca și ieri, viețile noastre, soarta noastră.

Insistența lui Opriță, nerenunțarea la luptă, optimismul și credința în Dumnezeu l-au mântuit și ne-a mântuit și pe mulți dintre noi:

- ne-a arătat că puterea răului, a antihristului, puterea nedreptății este limitată;

- ne-a dat o lecție și ne-a dat o linie de conduită pentru prezent și viitor.

Este prima breșă în zidul de minciună, de dușmănie, în zidul de tăcere cu care dușmanii creștinismului au crezut că ne pot îngropa!

La punctul 16, **Înalta Instanță, Curtea de Casație și Justiție a României, hotărăște: "În România, ca stat democratic, exprimarea unor opinii sau convingeri legate de doctrina sau Mișcarea Legionară nu sunt interzise".**

ATENȚIUNE!! Legea 51/1991 privind siguranța națională a României enunță: .... *"organizarea, săvârșirea sau sprijinirea unor acțiuni totalitariste sau extremiste, de sorginte comunistă, fascistă, legionară"* etc., DAR, ATENȚIE, ENUNȚAREA LEGII CONTINUĂ: "*care pun în pericol unitatea și integritatea teritorială și ordinea de drept*".

Știți ce înseamnă "DEȘTEPTAREA!!" Cei care au făcut armata știu mai bine!

Scoală-te din somn, ROMÂNE! Ai fost și încă mai ești hrănit cu minciuni și barbiturice!

Păi, măi neică, stat român încă totalitar, unde dracu mai funcționează "prezumția de nevinovăție"? Păi ai interzis Mișcarea Legionară care săvârșește niște acțiuni "totalitariste sau extremiste"? Păi dovedește, măi "nea", că ce facem noi se încadrează în termenii de mai sus!

O să ziceți: "*Lasă, că știm noi!*" **Nu mai ține!**

Dovedește, măi "nea", că ce facem noi "pune în pericol unitatea și integritatea teritorială și ordinea de drept!"

La punctul 17 din sentința Înaltei Curți de Casație: băgați la tărtăcută, măi tovarăși: ***"manifestarea unei opțiuni față de o anumită doctrină sau mișcare politică se înscrie în cadrul dreptului fundamental la libera exprimare***". Închei citatul. Tot la acest punct: ***"Orice individ are dreptul de a formula o opinie despre fenomenele în mijlocul cărora trăiește și de a le analiza prin titlul propriei gândiri***".

Ce vreți voi, demni continuatori ai politicei comuniste, și voi, strănepoți ai lui unul, cică "Marx", și unul, cică "Engles", să ne băgați la nesfârșit pumnul în gură?

Ne prezentați Apusul ca pe un spațiu cu sclavi fericiți dar pe care ați pus voi deja laba păroasă? Păi 50% din apusenii pe care îi prezentați drept îngenuncheați, la un moment dat nu vor mai suporta aroganța și disprețul cu care sunt tratați.

50% dintre români nutresc sentimente de nemulțumire față de tot ce se întâmplă.

50% dintre români refuză să vă facă jocul așa-numit "democratic" și refuză să mai participe la farsa alegerilor.

50% dintre români trăiesc la limita supraviețuirii.

50% dintre români au înțeles că li se coace ceva, urmând ca într-un timp relativ scurt istoric, să devenim minoritari în propria țară, cu regimul indienilor nord americani, buni de a fi servitori locuind în rezervații sau ghetouri.

50% dintre români știu că globalizarea nu este decât o mască în dosul căreia se ascund poftele de dominare mondială ale unei singure nații.

Justiția română, respectiv forul ei suprem, Înalta Curte de Casație și Justiție, a reușit să iasă din "canoane" și să se pronunțe absolut obiectiv în cauza "Grigore Opriță versus Statul Român".

De fapt, așa cum au remarcat toți cei care au studiat cazul, Procuratura a vrut să dea un exemplu, în atenția "Mișcării Legionare". Cu voia lui Dumnezeu nu a reușit să dovedească decât contrariul; **nici o instanță judecătorească nu a reușit vreodată să condamne "legionarismul" în sine!** *Au condamnat oameni, totdeauna "în stare de asediu", în timpul dictaturii personale a lui Carol al II-lea sau în timpul dictaturii ultracriminale comuniste, dar atât.*

Salutăm cu un salut legionar pe Grigore Opriță și pe toți cei care au participat la confruntare de partea Mișcării:

TRĂIASCĂ LEGIUNEA ȘI CĂPITANUL!

Nicador Zelea Codreanu

NE VOM ÎNTOARCE ÎNTR-O ZI

RADU GYR

***Ne vom întoarce într-o zi,
ne vom întoarce neapărat.
Vor fi apusuri aurii,
cum au mai fost când am plecat.***

***Ne vom întoarce neapărat,
cum apele se-ntorc din nori
sau cum se-ntoarce, tremurat,
pierdutul cântec, pe viori.***

***Ne vom întoarce într-o zi,
și cei de azi cu pașii grei
nu ne-or vedea, nu ne-or simți
cum vom pătrunde-ncet în ei.***

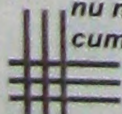
***Ne vom întoarce ca un fum,
ușori, ținându-ne de mâni,
toți cei de ieri în cei de-acum,
cum trec fântânile-n fântâni.***

***Cei vechi ne-om strecura, tiptil,
în toate dragostele noi
și-n cântecul pe care și-l
vor spune alții, după noi.***

***În zâmbetul ce va miji
și-n orice geamăt viitor,
tot noi vom sta, tot noi vom fi,
ca o sămânță-n taina lor.***

***Noi, cei pierduți, re-ntorși din zări,
cu vechiul nostru duh fecund,
ne-napoiem și-n disperări,
și-n răni ce-n piepturi se ascund.***

***Și-n lacrimi ori în mângâieri,
tot noi vom curge, zi de zi,
în tot ce mâine, ca și ieri,
va sângera sau va iubi.***

Zig-zag pe mapamond

MARI METROPOLE ALE LUMII:
LONDRA

Londra, capitala Regatului Unit al Marii Britanii, este întinsă pe o supraf. de cca. 1600 kmp şi o populaţie de 7 milioane de locuitori, fiind străbătută de la un capăt la altul de **fluviul Tamisa**. Este **cea mai mare metropolă din Europa** şi centrul principal de afaceri al continentului, având nu mai puţin de 5 aeroporturi, unul dintre ele fiind Heatrow, cel mai mare şi aglomerat din lume.

Puţini ştiu că oraşul nu a fost construit de triburile celtice, ci de **romani**, în anul **55 î. Hr.**, de armata lui **Caesar** care l-a denumit *Londinium*.

Mă opresc doar la această precizare, căci dacă aş continua cu vestigiile Londrei medievale, cu vestigiile Londrei Elisabetane, ale Rastomaţiei, ale perioadei Georgiene, apoi Victoriene, ale perioadei interbelice, ar însemna să ocup numai cu aceste descrieri tot spaţiul tipografic, aşa că **voi prezenta direct Londra de azi.**

Şi cum întotdeauna când am vizitat un oraş, primele zile le-am petrecut mergând per pedes, cunoscând oraşul şi obişnuindu-mă cu atmosfera, trecând abia apoi pragul muzeelor, bisericilor, clădirilor reprezentative, nu m-am abătut de la această regulă nici când am pus piciorul pe pământul englez.

Precizez că în comparaţie cu alte capitale, Londra are foarte puţină arhitectură monumentală menită să stârnească exclamaţii de stupefacţie.

PARLAMENTUL BRITANIC

Voi începe, desigur, cu centrul istoric al metropolei: ***Parlamentul,*** aflat pe malul Tamisei. Clădirea este impunătoare, o imitaţie a stilului gotic, fiind inaugurată în 1870.

Aici funcţionează de secole cele două Camere: a *Lorzilor* şi a *Comunelor*, în cea de-a doua sunt parlamentarii din diferitele partide politice, aici propunându-se legislaţia care este dezbătută înainte de ratificare, de ambele camere. *Camera Comunelor*, pe care o poate vizita în anumite ore orice turist, este tapisată în verde; guvernul stă la stânga, opoziţia la dreapta, iar speaker-ul care conduce dezbaterea stă într-un scaun aflat între cele două tabere. *Camera Lorzilor* este mai mică, iar la deschiderea oficială a sesiunii parlamentare regina ţine un discurs în care prezintă programul guvernului. Unii din membrii acestei camere şi-au moştenit titlurile, ei numindu-se "pairi".

BIG BEN

Alături de Parlament se află ***Big Ben***, ceasul imens, care este un fel de emblemă a Londrei. Are 4 cadrane în vârful turnului înalt de 106 m, dar nu ceasul este celebru, ci vibrantul clopot de 14 tone, instalat în 1858, şi care bate la fiecare oră, iar celelalte 4 clopote mai mici bat din sfert în sfert de oră. Cele 4 cadrane au fiecare un diametru de 7.5 m, iar acul minutar măsoară 4.25 m, fiind confecţionat din ţeavă de cupru, pentru a fi mai uşor. Bătăile sale profunde au devenit un simbol al Angliei în toată lumea şi sunt emise zilnic la postul de radio BBC.

MÂNĂSTIREA WESTMINSTER ABBEY

În apropiere, la circa 200 m de la Parlament, se află ***mânăstirea Westminster Abbey***, cunoscută în toată lumea drept **locul de veci al monarhilor britanici şi locul unde se fac încoronările şi se desfăşoară alte evenimente notabile.**

Între pereţii ei pot fi văzute unele din cele mai frumoase exemple ale arhitecturii medievale din Londra şi una din cele mai celebre colecţii de morminte şi monumente din lume. **Jumătate biserică naţională, jumătate muzeu,** mânăstirea are un loc aparte în conştiinţa britanicilor.

Capela Sf. Eduard adăposteşte tronul încoronării, fabricat în 1301 (cea mai recentă încoronare este cea a actualei regine Elisabeta a II-a, petrecută în 1953), precum şi mormintele multor monarhi din Anglia medievală.

O altă capelă în interiorul mânăstirii este *cea a Fecioarei*, construită între 1503-1512, având un splendid tavan boltit. Tot aici se află şi "colţul poeţilor", unde pot fi văzute portrete ale unor figuri ilustre ale literaturii engleze: Shakespeare, Dickens. Tot o bijuterie de arhitectură este Nava, cu o deschidere de doar 10 m, dar cu o înălţime de 31 m.

Capela Sf. Credinţe conţine lucrări de artă din sec. al XIII-lea, iar *Camera Ierusalimului* are superbe tapiserii din 1540 şi un interesant tavan pictat.

Să nu omit să amintesc că aici se află *Mormântul Soldatului Necunoscut*, sobru dar impresionant, care comemorează *miile de morţi căzuţi în primul război mondial.*

În Piaţa Parlamentului se află şi două statui ale lui Benjamin Dissaeli şi Winston Churchill, şi tot în imediata apropiere, statuia ecvestră a lui **Richard Inimă de Leu** care a domnit în sec. al XII-lea, statuie realizată în 1860 de Carlo Marochetti.

Din Piaţa Parlamentului porneşte o stradă celebră, ***Downing Street***, unde la nr. 10 este **reşedinţa oficială a premierului**, având birouri şi un apartament privat. Zilnic zeci şi zeci de turişti stau ciorchine în faţa casei, doar-doar îl vor găsi pe premier. Din motive de securitate, din 1989, la capătul clădirii au fost înălţate nişte porţi de fier.

Camera de Război se află alături. Este o grupare de pivniţe, protejate de un strat de beton gros de un metru, aici lucrând Neville Chamberlain şi apoi Winston Churchill în timpul celui de-al doilea război mondial, când bombele germane cădeau asupra Londrei. Camerele păstrează mobilierul de 70 de ani, precum şi echipamentul de telecomunicaţii şi hărţi, cu markere pentru configurarea complexelor strategii militare.

Tot pe această stradă turiştii pot vedea un spectacol pe care nu îl pot vedea în altă ţară: **Garda călare, în uniforme de epocă**, în culorile roşu, alb şi negru; tinerii pe cai stau în nemişcare, neschiţând nici un gest chiar când sunt provocaţi, păzind un **palat** din apropiere ***Banqueting House***, încântător prin construcţia sa inconfundabilă.

TRAFALGAR SQUARE

Trafalgar Square este "buricul" Londrei, principalul loc pentru adunările publice, fiind definitivată în 1830. ***Columna***, înaltă de 50 m, comemorează pe **amiralul Lord Nelson**, cel mai cunoscut lord din Marină, mort eroic în **bătălia de la Trafalgar împotriva lui Napoleon**, în 1803. *Columna* a fost inaugurată în 1842, apoi au fost adăugaţi patru lei de piatră care stau de strajă la baza soclului.

Pe laturile pieţei vezi două edificii imense, cu multe etaje, care adăpostesc sediul Ambasadei Canadei şi cel al Africii de Sud, construite în 1880.

GALERIILE NAŢIONALE

Pe o latură a Pieţei se află celebrele ***Galerii Naţionale*** care au înflorit încă de la inaugurarea lor, de la începutul sec. al XIX-lea.

În 1824 George al IV-lea a convins un german reticent să cumpere 38 de tablouri importante, inclusiv lucrări de Rafael, Rembrandt, iar acesta a deschis colecţia naţională care s-a mărit prin bunăvoinţa donaţiilor în bani şi opere de artă.

Clădirea galeriei principale a fost proiectată în stil neoclasic şi construită între 1834 - 1838.

În partea stângă noua aripă ***Saintbury***, finanţată de familia băcanilor, a fost terminată în 1998, cu o spectaculoasă colecţie de artă renascentistă târzie.

Galeria Naţională este cel mai important muzeu de artă londonez, cu peste 2200 de tablouri, cele mai multe expuse permanent. Colecţia include de la lucrări de Giotto din sec. al XIII-lea, până la impresioniştii din sec. al XIX-lea, însă punctul de atracţie este pictura olandeză, Renaşterea italiană timpurie şi pictura spaniolă din sec. al XVII-lea. Superba colecţie olandeză dedică două săli lui Rembrandt; mai sunt lucrări de Vermeer, Van Dyck şi Rubens (inclusiv binecunoscuta "Pălărie de paie"). Din Italia sunt reprezentate lucrările lui Carracci şi Caravaggio, iar Şcoala Spaniolă cuprinde lucrări de Murilo, Velasquez şi alţii.

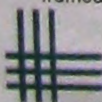
BRITISH MUSEUM

British Museum, fondat în 1753, este **cel mai vechi muzeu din lume.** Intrarea în muzeu se face printr-un particul în stil grecesc, iar în sălile mari sunt expuse valori într-un imens volum care acoperă două milioane de ani din istoria civilizaţiei lumii! Există nu mai puţin de 94 de galerii însumând 4 km şi cuprinzând piese din perioada preistorică, Evul Mediu, Renaştere şi epoca modernă, din Asia de Vest, Egiptul antic, Grecia şi Roma, artă orientală. Lista ar fi interminabilă dacă aş enumera doar o parte din exponatele muzeului pe care le-am văzut pe parcursul a două dimineţi, de aceea prezint sumar ce mi-a plăcut mai mult. În topul preferinţelor mele se situează un basorelief asirian din sec. al VII-lea î.Hr., provenit de la palatul de la Ninive al regelui Asurbanipal, apoi un fabulos obelisc negru cu inscripţii ale regelui Shalmoneser al III-lea, tezaurul Oxus cu numeroase piese din aur şi argint îngropate aproape 2000 de ani, şi o colecţie de tăbliţe de argilă cu scriere cuneiformă (se pare că aceasta este prima scriere cunoscută din lume). O galerie gigantică adăposteşte sculpturile egiptene, printre acestea aflându-se Piatra de la Rosetta, celebra cheie de descifrare a hieroglifelor, precum şi un superb corp regal sculptat în jist verde, de peste 4000 de ani vechime. Se mai află aici uriaşa statuie a lui Ramses al II-lea, o pisică din bronz cu balcic în nas, mumii, bijuterii şi obiecte de artă.

30 de galerii conţin colecţii greceşti şi romane; printre acestea menţionez basorelieful din sec. al V-lea î. Hr. de la Parthenon. Guvernul grec vrea înapoi această relicvă. Se mai găsesc aici sculptura şi frizele de la mausoleul din Halicarnas, anul 350 î.Hr., una din cele şapte minuni ale lumii antice. Şi, ca amuzament, sala 45 este grota lui Alladin, cu o încăpere ce conţine o mare parte din bogăţiile de mare diversitate ale lui Ferdinand Rothschild.

(continuare în pag. 13)

Emilian Ghika

Carte legionară celebră

CORNELIU ZELEA CODREANU – "PENTRU LEGIONARI" (III)

(continuare din numărul trecut)

Problema pământului românesc

Nu se poate ca un neam din lume, fie el chiar numai un trib de sălbatici, să nu-şi pună cu durere sfâşietoare problema pământului său, în faţa unei năvăliri străine. Toate neamurile din lume, de la începutul istoriei până astăzi, şi-au apărat pământul patriei. Istoria tuturor popoarelor, ca şi istoria noastră românească, e plină de lupte pentru apărarea pământului.

Să fie oare o anomalie, o stare bolnăvicioasă a noastră, a tineretului românesc, faptul de a ne ridica să ne apărăm pământul ameninţat? ***Sau anomalie, a nu ni-l apăra atunci când ni-l vedem primejduit?*** Anomalie este a nu ne apăra, adică a nu face ce toate neamurile au făcut şi fac. Anomalie şi stare bolnăvicioasă este a ne pune în contradicţie cu toată lumea şi cu întreaga noastră istorie.

De ce oare toate neamurile s-au luptat, se luptă şi se vor lupta necontenit pentru apărarea pământului lor?

Pământul este baza de existenţă a naţiei. Naţiunea stă, ca un pom, cu rădăcinile ei înfipte în pământul ţării, de unde îşi trage hrana şi viaţa. Nu există neam care să poată trăi fără pământ, după cum nu există pom care să trăiască atârnat în aer. O naţie care nu are pământul său nu poate trăi, decât dacă se aşează sau pe pământul unei alte naţii, sau pe trupul acesteia, sugându-i viaţa.

Sunt legi făcute de Dumnezeu, care orânduiesc viaţa popoarelor. Una din aceste legi este legea teritoriului. Dumnezeu a lăsat un teritoriu determinat fiecărui popor ca să trăiască, să crească, să se dezvolte şi să-şi creeze pe el cultura sa proprie.

Problema evreiască în România ca şi aiurea constă în încălcarea de către evrei a acestei legi naturale a teritoriului. Ei ne-au încălcat teritoriul nostru. Ei sunt infractorii, şi nu eu, popor român, sunt chemat să suport consecinţele infracţiunii lor. Logica elementară ne spune: infractorul trebuie să suporte consecinţele infracţiunii săvârşite. Va suferi? Nare decât să sufere. Toţi infractorii suferă. **Nici o logică din lume nu-mi va spune să mor eu pentru infracţiunea săvârşită de alţii.**

Deci problema evreiască nu naşte din "ură de rasă". Ea naşte dintr-un delict săvârşit de evrei faţă de legile şi ordinea naturală în care trăiesc toate popoarele lumii.

Rezolvare problemei evreieşti?

Iat-o: reîntoarcerea delincvenţilor în această ordine naturală universală şi respectarea legalităţii naturale.

"Teritoriul României nu se poate coloniza cu populaţie de gintă străină". Ce însemnează, dacă nu colonizare, faptul instalării a două milioane de evrei pe teritoriul românesc?

Dar acest teritoriu este proprietatea inalienabilă şi imprescriptibilă a poporului român. Şi după cum scria cineva, poporul român, nu după 50 de ani, nu după 100 de ani, ci chiar şi după mii de ani, ne vom revendica dreptul asupra acestui pământ, după cum ne-am recucerit pământul Ardealului, după 100 de ani de stăpânire maghiară.

Toate popoarele din jurul nostru au venit de undeva şi s-au aşezat pe pământul pe care trăiesc. Istoria ne dă date precise despre venirea bulgarilor, turcilor, maghiarilor etc. Un singur neam n-a venit de nicăieri. Acela suntem noi. **Ne-am născut din negura vremii pe acest pământ odată cu stejarii şi cu brazii. De el suntem legaţi nu numai prin pâinea şi existenţa care ne-o dă muncindu-l din greu, dar şi prin toate oasele strămoşilor care dorm în ţărâna lui. Toţi părinţii noştri sunt aici.** Toate amintirile noastre, toată gloria noastră războinică, întreaga noastră istorie aici, în acest pământ stă îngropată.

Aici e Sarmisegetuza cu ţărâna regelui Decebal, cel nemuritor, pentru că cine ştie să moară ca Decebal, nu moare niciodată.

Aici odihnesc Muşatinii şi Basarabii, aici la Podul Înalt, la Războieni, la Suceava, la Baia, la Hotin., la Soroca, la Tighina, la Cetatea Albă, la Chilia, dorm **românii căzuţi în lupte, boieri şi ţărani, mulţi ca frunza şi ca iarba.**

La Posada, la Călugăreni, pe Olt, pe Jiu, pe Cerna, la Turda, în munţii nefericiţilor şi uitaţilor moţi din Vidra, până în Huedin şi până la Alba Iulia, locul de tortură al lui Horia şi fraţilor lui de arme, sunt numai urme de lupte şi morminte de viteji.

În Carpaţii toţi, din munţii olteneşti la Dragoslave şi la Predeal, de la Oituz la Vatra Dornei, pe vârfuri şi în fund de văi, pretutindeni a curs sângele românesc în valuri.

În miezuri de noapte, în ceasurile grele ale neamului, noi auzim glasul pământului românesc, care ne îndeamnă la lupte.

Întreb şi aştept răspuns: ***pe ce drept voiesc străinii să ne ia acest pământ?***

Pe ce urmă istorică îşi întemeiază pretenţiile şi mai ales îndrăzneala cu care ne înfruntă pe noi, românii, aici, acasă la noi?

Suntem legaţi de acest pământ prin milioane de morminte şi prin milioane de fire nevăzute pe care numai sufletul nostru le simte, şi rău de aceia ce vor încerca să ne smulgă de pe el. (pg. 73 - 75)

Problema oraşelor

(...) **Trecerea bogăţiilor din mâinile românilor în mâinile străinilor nu însemnează numai aservirea economică** a românilor **şi nu numai aservirea politică** - pentru că *cine nu are libertate economică nu are libertate politică* - ci **însemnează mult mai mult: o primejdie naţională care macină însăşi puterea noastră ca număr.** În măsura în care ne dispar mijloacele de subzistenţă, în aceeaşi măsură, noi, românii, ne vom stinge de pe pământul nostru, lăsând locurile noastre în mâinile populaţiei străine, al cărei număr creşte pe zi ce merge şi din cauza năvălirii din afară şi din aceea a acaparării mijloacelor noastre de subzistenţă, a bogăţiilor noastre.

Oraşele sunt, în al doilea rând, centrele culturale ale unei naţiuni (Vezi A. C. Cuza, "Apărarea Naţională", nr. 3, 1 mai 1922). Aici în oraşe sunt plasate şcolile, bibliotecile, teatrele, sălile de conferinţe, toate la îndemâna orăşenilor. (...) Deci cine stăpâneşte oraşele, stăpâneşte posibilităţile de a se adăpa la cultură.

Dar nu numai atât, **în oraşe şi în şcoli, o naţie îşi împlineşte misiunea ei culturală în lume.** ***Cum este posibil ca românii să-şi poată împlini misiunea lor culturală prin glasuri, prin condeie, prin inimi, prin minţi străine?***

În sfârşit, oraşele sunt centrele politice ale unei naţii. Din oraşe se conduc naţiile. Cine stăpâneşte oraşele, are direct sau indirect conducerea politică a ţării.

Ce mai rămâne din ţară - în afară de oraşe? O gloată de câteva milioane de ţărani, fără mijloace de existenţă omenească, supţi şi sărăciţi; fără cultură, otrăviţi de băutură şi conduşi de străinii îmbogăţiţi, deveniţi stăpânii oraşelor româneşti, sau de românii (prefecţi, primari, poliţai, jandarmi, miniştri) care numai de formă conduc, pentru că nu sunt altceva decât executorii umili ai planurilor evreieşti. Pe aceştia, puterea economică iudaică îi susţine, îi linguşeşte, le face cadouri, îi cooptează în consilii de administraţie, îi plăteşte cu luna (lui Iuda i s-a plătit o singură dată; aici se plăteşte lunar), le excită poftele de bani îndemnându-i spre lux şi viciu, iar când nu se supun directivelor şi vederilor jidăneşti, sunt daţi pur şi simplu afară, chiar dacă sunt miniştri, li se taie subvenţiile şi plăţile, li se dau pe faţă hoţiile şi afacerile necorecte făcute cu ei împreună, pentru a-i compromite. Iată ce a mai rămas din această patrie românească în momentul în care ne-am pierdut oraşele; o clasă conducătoare, fără onoare, un popor de ţărani, fără libertate şi toţi copiii de români, fără ţară şi fără viitor. (pg. 77 - 78)

Problema şcolii româneşti

Cine stăpâneşte oraşele, stăpâneşte şcolile şi **cine stăpâneşte şcolile, mâine stăpâneşte ţara.** (...) (pg. 78)

Problema păturii conducătoare româneşti

Dar cine sunt elevii şi studenţii de astăzi? **Elevii şi studenţii de azi sunt profesorii de mâine, medicii de mâine, inginerii de mâine, magistraţii de mâine, avocaţii de mâine, prefecţii de mâine, deputaţii de mâine, miniştrii de mâine, cu un cuvânt, conducătorii de mâine ai neamului în toate domeniile de activitate.**

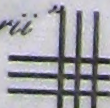
Dacă elevii de astăzi sunt 50%, 60%, 70% străini, mâine în mod logic vom avea 50%, 60%, 70% conducători străini ai acestui neam românesc. (...)

Rămâne un adevăr stabilit: România trebuie să fie condusă de români.

Este cineva care susţine că România trebuie condusă de străini? (pg. 81)

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"

FECIOARA ŞI RABINUL SAU CÂND SE FACE DIN ŢÂNŢAR ARMĂSAR

Prelungirea la nesfârşit a perioadei de tranziţie şi "recolerarea" pensiei au făcut să reduc drastic cheltuielile la capitolul presă şi cărţi. Inventiv ca tot românul, am făcut un "parteneriat" cu un vecin al meu, prieten din copilărie: ziarele pe care le cumpăr eu le citeşte şi el a doua zi şi, respectiv, invers.

Printre publicaţiile primite de la el se află şi **revista lunară "*MINIMUM*", care apare de mulţi ani în ISRAEL**, având ca director pe reputatul ziarist Al. Mirodan, un nume cunoscut în presa dinainte de 89.

Într-o remarcabilă ţinută grafică, aşa cum este firesc, **revista prezintă realităţile de astăzi, atât din ţara unde este tipărită, cât şi din ROMÂNIA.** Un număr apreciabil de colaboratori, amatori însă în ale scrisului, evocă cu nostalgie locurile natale, cartierele şi atmosfera copilăriei, fie că aceasta s-a întâmplat în Hârlău, Tg. Frumos, Iaşi, Focşani, Brăila sau Bucureşti.

Din păcate, aceste însemnări, lipsite de orice valenţe literare, cu precădere se referă şi la unele aspecte mai puţin plăcute din copilăria şi adolescenţa semnatarilor miniarticolelor care număr de număr se găsesc în paginile revistei "*Minimum*".

Din cauza originii evreieşti, mai toţi ar fi avut de pătimit din cauza "antisemitismului" acerb al românilor - deşi Constituţia interbelică îi situa pe minoritari la egalitate cu majoritatea populaţiei autohtone - "uitând" că foarte multe funcţii din administraţie şi, mai ales, din sectorul industrial şi bancar, erau deţinute de coreligionarii din Israel, la fel şi în domeniul învăţământului superior: se ştie că la Universitatea din Iaşi, la facultăţile de Medicină, Farmacie şi mai ales de Drept, cei mai mulţi studenţi din perioada interbelică erau de origine evreiască!

Ignorând această precizare axiomatică, o profesoară pensionară din Nathanie scrie în revistă cât a fost de persecutată de colegii din clasele primare care nu-i spuneau pe nume, Miriam, ci "jidoavcă", "jidancă" sau evreică. **Atât îşi aminteşte Miriam din clasele primare...**

La rândul său, un alt octogenar care şi-a descoperit la vârsta senectuţii talentul literar, nu-şi aminteşte din copilărie decât cum într-o iarnă în trenul care îl ducea de la Huşi la Vaslui, era să fie aruncat din mers de câţiva tineri cuzişti; noroc că l-au salvat de la iminenta moarte doi soldaţi cărora le va fi, cât va mai trăi, profund recunoscător...

Cei mai mulţi colaboratori anonimi ai revistei povestesc câte palme şi şuturi în fund au luat de la colegii lor români, şi cum erau traşi de perciuni, fireşte, doar pentru faptul că nu erau de aceeaşi religie cu aceştia.

Nici o aducere aminte de un Crăciun sărbătorit cu vecinii sau colegii români, de o excursie cu aceştia, de un scăldat vara în apa Prutului, de un "ceai" dansant sau de un meci de fotbal!

Numai şi numai amintiri întunecate şi triste, de unde şi concluzia falsă, lipsită de temeinicie, că România se situa detaşat în topul ţărilor antisemite.

Ca să fiu mai convingător şi, deci, să nu fiu acuzat de afirmaţii necontrolate, mă voi referi la un articol semnat de Marius Mircu, un ziarist profesionist de data aceasta, angajat decenii la rând la un cotidian central, autor al numeroase cărţi pe care nu le voi enumera.

În nr. 225 al revistei "*Minimum*", din dec. 2005, aproape toată pag. 24 este consacrată articolului "*Pe o alee în Cişmigiu*". În Cişmigiu, în urmă cu 60 de ani, a fost eroul unei "obişnuite" agresiuni "ieşite din comun" (!?).

Zâmbesc, fireşte, de "logica" autorului care şi-a câştigat pâinea cu ajutorul condeiului, care relatează că lucra atunci la ziarul antisemit "Universul" şi, aflându-se la plimbare în cea mai cunoscută grădină bucureşteană, citind, pe o bancă, un alt ziar de dreapta - tot un ziar antisemit, cu titlul "Credinţa", ar fi fost înconjurat de un grup de studenţi pe care nu îi cunoştea, şi, tam-nesam, ar fi fost luat la bătaie, s-ar fi ales cu capul spart şi, plin de

sânge, ar fi reclamat faptul la poliţie, care, la rândul ei, nu a luat nici o măsură pentru depistarea agresorilor.

Dar să-i dăm circumstanţe atenuante nonagenarului autor, aflat în pragul senilităţii: cu 60 de ani în urmă, deci, în 1946, în guvernul procomunist de atunci, se aflau mulţi coreligionari de ai săi, cum ar fi Ana Pauker, Leonte Răutu, Chişinevski şi alţii; patronul său de la Universul, Stelian Popescu, se afla de doi ani în exil în Elveţia, iar foştii săi colegi de redacţie, ca Romulus Seişanu, Romulus Dianu şi până şi N. Batzarie (Moş Nae) se aflau deja în detenţie.

Şi o întrebare firească: de ce a acceptat să lucreze, că nu-l obliga nimeni, la ziarul "antisemit" Universul, cu cel mai mare tiraj din ţară, de ce citea ziarul "Credinţa" - care la acea dată împlinise 10 ani de la... încetarea apariţiei?!

Cred că mult mai interesant era să vorbească, în mod obiectiv însă, de fostul său patron şi de foştii săi colegi amintiţi, dar şi de cei de la alte mari cotidiene, Curentul sau Dimineaţa, bunăoară, ar fi fost o filă la o istorie a presei româneşti care, din păcate, nu există.

Acuzaţiile non stop şi acum la adresa românilor nu fac decât să ducă la învrăjbire şi suspiciuni, ceea ce nu este de dorit.

Cred, este părerea mea personală, că Elie Wiessel a fost şi este cel mai mare corifeu în propagarea apologiei antisemitismului românesc în lume. Se ştie că în urmă cu 2-3 ani, deţinătorul premiului Nobel pentru literatură, primit cu toate onorurile în ţara care i-a "uitat" limba dar nu şi faptul că a făcut parte din Straja Ţării, după ce a primit cea mai înaltă distincţie românească, Steaua României, în discursul său de "mulţumire" în faţa unei săli pline, a şuierat printre dinţi un cuvânt repetat de trei ori, care a devenit un act acuzator: "Aţi ucis, aţi ucis, aţi ucis". În loc de aplauze, tăcerea s-a aşternut în sală, dar acuzaţiile dure au rămas. Adică printre cei încriminaţi mă aflu şi eu, şi părinţii mei, şi prietenii, în concluzie toţi cei 22.000.000 de oameni ai României! *Personal, şi îmi amintesc încă de ororile războiului, pot afirma cu mâna pe inimă că nu-mi amintesc de nici un aspect antisemit provenit din partea locuitorilor străzii mele, Ghiocei.*

Am copilărit şi m-am avut bine cu copiii evrei: vis-a-vis de mine se afla o mică societate de bobinat motoare condusă de doi ingineri evrei, Kerci şi Rosenthal, mai erau în zonă doi croitori evrei, Paul şi Lupei, era Rebeca, cu un mic magazin de mărunţişuri, şi un alt comerciant, Isac, care vindea şireturi, nasturi şi imbrişine. Mama mea a avut o prietenă evreică pe nume Jeana, care o ajuta la muncă şi avea mare afecţiune faţă de mine, mai mult decât surorile tatălui şi mamei mele. Am şi acum prieteni evrei cu care nu am avut niciodată un conflict etnic, am prieteni care m-au primit bine în vizita făcută în Israel şi care, când vin în ţară, nu omit niciodată să-mi treacă pragul casei. Mi se pare anacronic astăzi să cauţi cu orice preţ o vânătoare de vrăjitoare. **"Amintirile" "trase la indigo" dăunează, chit că nu mai sunt credibile.** Gândul mă duce la Beaumarche: "***Calomniaţi, calomniaţi, ceva tot va rămâne***", şi la Ribbentrop care afirma că "***Orice minciună repetată la infinit ajunge să fie credibilă***".

Dar să vorbesc şi de articolele cu un conţinut mai elevat.

Încep cu articolul "***Vă mai amintiţi de SIDY THAL?***". Desigur că nu, cu foarte puţine excepţii: cei cu minim 80 de ani de viaţă şi cei ce au frecventat cu regularitate sălile de teatru.

În rezumat se arată că **Sidy Thal a fost cea mai mare actriţă a teatrului evreiesc din perioada 1930-1940, că s-a născut la Cernăuţi** în 1912, având numele de Sorela Birkenthal, că la 16 ani s-a angajat la Teatrul Roxy, fiind una din stelele teatrului muzical evreiesc, unde a strălucit în fiecare spectacol. Dar în 1938, în plină glorie, în timp ce susţinea un concert la Timişoara, huliganii antisemiţi fac să explodeze o bombă în sala teatrului, iar ea scapă nevătămată şi, dezamăgită, revine în oraşul său natal, Cernăuţi. La începutul războiului se evacuează cu Teatrul evreiesc la... Taşkent, organizând aici sute de spectacole pentru răniţii din spitale, merge în turnee în Asia centrală, Ural şi Siberia, unde dă sute de concerte. Moare în 1983, tot la Cernăuţi.

Numai că articolul, în mod voit, suferă de "amnezie" în multe locuri; nu mai vorbesc de denaturarea adevărului în mod intenţionat de către autor: **nu se cunoaşte nici un atentat cu bombă** la Teatrul din Timişoara, **care să fi pus capăt carierei artistice a lui Sidy Thal!** ***Se cunoaşte însă atentatul de la Senat din 8 aug. 1920, al lui Max Goldstein, împotriva regelui Ferdinand şi a reginei Maria, care a ucis patru persoane şi a rănit şi mai multe, al cărui nume, desigur, nu va apărea niciodată în revista condusă de Al. Mirodan.***

Cariera vedetei nu a fost curmată în 1938 din cauza exploziei **şi a continuat, bine-mersi**, până în 1940! **Mărturia aceasta o găsim în lucrarea imensă a lui Israil Bercovici intitulată "O sută de ani de teatru evreiesc în România"**! Sidy Thal a mai jucat doi ani în diferite spectacole consemnate în publicaţiile "Adam" din 15 aprilie 1939, "Cultura" din 11 mai (articolul intitulat "Actriţa Sidy Thal"), în Curierul Israelit din 21 ian. 1940 (articolul "O mare artistă, Sidy Thal"), în "Renaşterea noastră" din 27 ian. 1941 şi 25 febr. 1941 (articolele "Ce crede Sidy Thal despre un teatru evreiesc permanent în România", "Sidy Thal la Baraşeum"); mai amintesc de articolele: "Sidy Thal la Baraşeum", "Fata de pe Volga", "Comediante", "Abandonata" şi "Floarea sălbatică".

Şi de aici punct şi nimic despre marea actriţă, aşa **că voi face eu completările de rigoare:** după ultimatul dat de URSS ţării noastre la 28 iunie 1940, din proprie iniţiativă a cerut să fie lăsată să plece din ţară în Bucovina ei natală (cedată sovieticilor), lucru aprobat de oficialităţi, şi iat-o trecând Dunărea, împreună cu alte câteva mii de evrei, prin punctul de frontieră Galaţi. A renunţat la teatru şi, având o voce şi dicţie plăcute, **s-a angajat ca redactor la postul de radio din Chişinău, unde zilnic proslăvea regimul comunist şi înfiera regimul burghezo-moşieresc din România!** - lucruri dovedite, cunoscute, dar nereliefate şi omise cu bună ştiinţă de revista care apare la Tel Aviv.

La fel se întâmplă şi cu AL. ROBOT, un remarcabil tânăr poet, cu personalitate, prezent în mai toate revistele literare din preajma celui de-al doilea război mondial. Şi el este "cenzurat", i se face o scurtă biografie, i se publică câteva poezii şi în final se aminteşte că a murit pe câmpul de luptă în luna iulie 1940.

Da, şi el a rămas la Chişinău după 26 iunie 1940, şi s-a angajat ca redactor la postul de radio din Tiraspol de unde, prin eter, blama România, fapt ce este ocolit cu bună ştiinţă de autor. **Nu a murit cu arma în mână, ci în faţa microfonului**, ucis de o bombă care a transformat în ruină postul de radio antiromânesc!

Dar să vezi şi să nu crezi: la HAIFA (Israel) s-a deschis o expoziţie cu tablouri semnate... Adolf HITLER! Este un mare salt, întrucât până pe la mijlocul anilor 60, compozitorul german Richard Wagner era interzis la toate

filarmonicile din Israel fiindcă muzicianul era preferatul Conducătorului celui de-al III-lea Reich.

Ce s-ar fi întâmplat dacă această expoziție ar fi fost organizată în București?

Scandal monstru cu acuzații de neofascism, de extremism, de iresponsabilitate, din partea Ambasadei Israelului din Capitală!

Fac această afirmație întrucât în urmă cu doi sau trei ani, la *Salonul de Carte* care a avut loc în luna mai, în incinta Teatrului Național, fostul premier Adrian Năstase care a fost informat că în cadrul expoziției se vindea și ***Mein Kampf***, scrisă de Adolf Hitler în 1923 în închisoarea de la Landsberg, a dispus interzicerea ei de urgență, ca urmare a unei note apărute în ziarul "*Realitatea Evreiască*". S-a "omis" faptul că lucrarea se comercializa în Israel de mulți ani, găsindu-se expusă la marile librării!

Tot în revista evreiască ***"MINIMUM"*** de acum șase luni, la pag. 32 găsim o notă pe care o reproducem pe scurt: "Nu toate evreicile măritate cu creștini se comportă precum D-na Maria Goma de la Paris, soția prozatorului hitlerist Paul Goma".

Nu se spune cum ar trebui să se comporte soția lui Paul Goma. Printre altele, presupun că ar trebui să-i dea cu făcălețul în cap, lovindu-l cu sete pentru faptul că "fascistul", partenerul ei de viață, a scris și "*Săptămâna roșie*", o lucrare care se referă la Basarabia de la finele lunii iunie 1940, când armata română în retragere a fost batjocorită, umilită și degradată (la propriu), când ofițerii români au fost uciși de bande de evrei din toate straturile sociale, inclusiv comercianți, avocați, doctori și chiar bancheri, primindu-i apoi, cu urale și flori, pe soldații sovietici invadatori. Se dau nume concrete, se descriu scene zguduitoare când, chiar din primele două zile, au început arestările și deportările elitei românești locale, în urma denunțurilor și calomniilor localnicilor evrei. Cartea este o ficțiune? Nici vorbă, găsim documente reale și în volumul III al masivei lucrări "*1940-1942, perioada unei mari restriști*" editată de Federația Comunităților Evreiești din România, în 1947, sub îndrumarea Lyei Benjamin. Sunt redate aspecte dureroase petrecute la Bălți, Chișinău, Tighina, Cernăuți sau Vijnița, jafurile și bătăile suferite de români, petrecute cu scandarea lozincilor "*Jos Armata Română*", "*Trăiască Stalin și Armata Sovietică*", călcarea în picioare a tricolorului românesc și arborarea drapelelor roșii.(Document 18, pag. 28 - 31)

O altă notiță din ziarul evreiesc se referă la Mircea Eliade - firește, la simpatiile lui pentru Mișcarea Legionară, acuzație repetată mereu, ca o placă, fără a aduce nimic nou. Concret, se amintește că a scris în revista "Vremea" 15 articole despre Garda de Fier, a editat "Roza Vânturilor", o culegere de "texte legionare" (n. n.: !?) a lui Nae Ionescu pe care a postfațat-o entuziasmat. (Am reținut și un aspect pe care nu-l cunoșteam: la procesul lui Corneliu Zelea Codreanu din mai 1938, acesta s-a apărat, printre altele, cu un articol al lui Mircea Eliade, "De ce cred în biruința Mișcării Legionare".)

Și, în lipsă cumplită de noutăți care să "demonstreze" "antisemitismul" românilor, dau peste un alt clișeu arhicunoscut, tocit de atâtea repetări și care, foarte probabil, iar va vedea lumina tiparului. Dar să redau, spre convingere, un fragment: "*Unii dintre cei mai importanți oameni de cultură ai României (Vasile Conta, Vasile Alecsandri, Mihail Kogălniceanu, Ion Heliade Rădulescu, Costache Negri, A.D. Xenopol, Vasile Pârvan, Nicolae Iorga, Dr. N. C. Paulescu* (n. n.: să nu omit că într-un alt articol al aceleiași reviste se cerea autorităților române ca bustul său, aflat în incinta Spitalului de Boli Diabetice din Str. Vasile Lascăr, să fie înlăturat pe motiv că a fost antisemit, ignorându-se faptul că este descoperitorul insulinei), *I.C. Brătianu, au susținut în scrierile lor sau de la Tribuna Parlamentului că a existat o problemă evreiască în România, înainte și după primul război mondial.*"

Și ca acuzația să fie plauzibilă se dau citatele:

Vasile Conta: "*Noi, dacă nu vom lupta contra elementului jidovesc, vom pieri ca națiune*". (Din discursul ținut în Camera Deputaților contra revizuirii art. 7 din Constituție, la 4 sept. 1879)

Vasile Alecsandri: "*Cine sunt năvălitorii, de unde vin și ce vreau? Sunt cei mai exclusiviști din toți locuitorii pământului, dorind de a face din țara întreagă o proprietate israelită. Blamul ce s-ar cuveni nouă, românilor, dacă prin aplicarea unor teorii umanitare, am da înșine o mână de ajutor la îndeplinirea acestui plan, Țara și-ar întoarce ochii cu durere de la noi.*" (Din discursul contra revizuirii art. 7 din Constituție, rostit în Senatul Român la 10 oct. 1879)

Mihail Kogălniceanu: "*Nu de astăzi, ci de pururea, în tot timpul și sub toate regimurile, toți domnii, toți bărbații de stat ai României s-au preocupat de a opri exploatarea poporului român prin alt popor străin lui, prin jidovi.*"

Dr. N. C. Paulescu: "*Ovreiul e urât de toate popoarele pentru că e sclavul hoției și al trufiei.*"

Nicolae Iorga: "*Ca nație năvălitoare ei ne dau afară din țara noastră. Dându-și seama de puterea lor în creștere, ei ne sugrumă și, ce e mai pierzător, ne falsifică sufletul, ne degradează moralitatea prin opiul ziaristic și literar.*"

Redarea, în ziarul evreiesc, a acestor citate din discursurile marilor personalități românești, referitoare la populația evreiască, înseamnă, poate, în opinia evreilor, că aceștia ar trebui să fie puși la index și judecați pentru "antisemitism".

După această "logică" ar trebui să fie blamată și chiar scoasă din istorie regina Isabela a Spaniei pentru faptul că în 1492 a alungat din țară pe evreii de rit sefard (chiar dacă în același an a subvenționat cu bani grei trei caravele care, sub conducerea lui Cristofor Columb, au descoperit America)!

Mai mult, să ne întoarcem cu 2000 de ani în urmă și să cerem ca să fie dărâmat Arcul de Triumf din centrul Romei antice, construit de Titus în anul 70 d. Hr., care comemorează distrugerea Ierusalimului și a Templului Sfânt de către împăratul latin!

Și, poate, mergând cu acest "argument", ar trebui să-l situăm pe treapta cea mai înaltă pe părintele Gala Galaction care, în 1922, făcând o vizită la locurile sfinte, a scris mult și favorabil pentru poporul evreu. Subliniez că la timpul respectiv - și după -nici un român nu a contestat aprecierile proiudaice ale părintelui și nu a luat atitudine împotriva acestora.

În concluzie, toate aceste rânduri pe care le-am reprodus din ziarul evreiesc aruncă anatema peste cei mai mari oameni de cultură din țara noastră pentru că ar fi fost... "antisemiți"!

Același lucru s-a întâmplat și înainte de 89, când rabinul Moses Rosen s-a opus vehement difuzării prin librării a volumului cu articolele naționaliste a marelui nostru poet Mihail Eminescu (volumul face parte dintre cele XVIII tomuri care alcătuiesc opera completă a geniului român, a cărei redactare fusese începută încă din 1939, de către ilustrul cercetător și cunoscător Perpessicius). (Acest lucru a fost îndreptat abia după decembrie 89, odată cu lichidarea cenzurii, dar volumul cu pricina, deși tipărit, se afla depus într-un depozit.)

De ce revista evreiască "Minimum" ascunde totul, în mod voit, după deget, de ce lipsește obiectivitatea, echidistanța, de ce nu se amintesc, în egală măsură, atât calitățile cât și lipsurile românilor, de ce predomină, în toate cazurile, numai ultimele aspecte?

Acest discernământ nu lipsește la Monica Lovinescu, fata cunoscutului critic Eugen Lovinescu care era, după cum se știe, era prieten la cataramă, printre alții, și cu scriitorii evrei Peltz și Felix Aderca.

Dar să vedem ce scrie Monica Lovinescu în Jurnalul ei apărut la eleganta editură "Humanitas" în anul 2005:

La 8 februarie 1996: "Mareșalul Antonescu tinde să fie judecat numai prin prisma antisemitismului său. Zigu Ornea, în schimb, cu argumente deloc convingătoare și prea puține, dezmințind aparenta lui obiectivitate, se arată mirat că Ștefan Baciu îl plânge pe Radu Gyr care din 1933 până în 1944, n-a stat în libertate decât câțiva ani, fiind mereu întemnițat. Zigu Ornea adaugă incredibilul: <<Dar e o pedeapsă care i se cuvenea pentru că este un poet amestecat până peste cap în politica legionară militantă, căreia i-a creat și imnul, este dizgrațios, nelalocul lui>>. Când vine vorba de poeții comuniști dizgrația dispare brusc, deoarece nu l-am văzut pe Zigu Ornea pledând pentru un proces, în talerele balanței, fascismul atârnând infinit mai greu decât vreodată comunismul. Asta o știm mai demult. Nou mi se pare în schimb strigătul de ațâțare și de justificare pentru <<delicte politice>> fără să țină seama că Radu Gyr a continuat să plătească și sub comuniști".

La 12 februarie 1996: "*Nici un rând în studiile lui Volovici, Norman Manea, Zigu Ornea* (n. n.: publiciști de origine evreiască), *că la atentatele legionare se răspundea cu asasinate ordonate de stat. Cine n-a văzut cadavrele legionarilor uciși la întâmplare pe străzi ca să servească drept pildă, nu poate măsura amploarea prigoanei antilegionare sub Carol și, mai ales, sub Antonescu. Nu se semnalează nici că legionarii au plătit cu ani grei de închisoare, că erau vinovați de crime sau nu. A început prin a-i închide Antonescu, au urmat, mai consecvent, comuniștii. Nu înțeleg însă că, în locul unui proces al comunismului ce ni se refuză, să-l acceptăm doar pe acela al Legiunii, care, slavă Domnului, se tot ține de decenii. Or, tocmai un astfel de proces se ascunde sub aparențele <<filosofice>> ale tezei cu pricina. La fel, la serata muzicală a lui Iosif Sava, să nu uităm <<fascismul>>, că numai asupra Auschwitzului au fost înregistrate peste 10.000 de lucrări, deci putem și noi să ne ocupăm prioritar de Gulagul românesc.*"

Rândurile Monicăi Lovinescu sunt elocvente în ceea ce privește obiectivitatea și sinceritatea ei, deci nu mai este cazul să le pun în discuție.

Un aspect relatat m-a pus pe gânduri: **cele 10.000 de lucrări despre Auschwitz, un sat care nu era trecut pe hartă, dar mereu citat în toate lucrările celui de-al doilea război mondial, infinit mai mult decât s-a scris despre marile lupte ale teatrului de război care au avut loc la Stalingrad, Moscova, Berlin, El Alemain sau Normandia.**

Dar apropos de acest exemplu: avem și noi o singură lucrare, se impune de la sine să fie voluminoasă, care să trateze participarea României pe frontul de răsărit, cu luptele de la Odesa, Sevastopol, Cotul Donului, Kerci și Crimeea sau la Nalcik (de care n-a auzit nimeni, punctul cel mai estic al liniei de război, aflat în Caucaz, cucerit de trupele de vânători de munte în noiembrie 1942)? Lenea cercetătorilor noștri se menține de decenii în aceeași dulce inerție ca în perioada comunistă.

Avem însă Muzeul lui Elie Wiessel, inaugurat la Sighet, în casa natală a scriitorului care a uitat limba română, de care se îngrijește statul român, dar ***nu avem nici măcar o placă de marmură în sinistrele închisori de la Râmnicu Sărat, Pitești sau în alte locuri!***

Avem studiul holocaustului, dar fugim ca dracul de tămâie când trebuie să vorbim, pe larg, și cu exemple, de călăii roșii (unii dintre ei, cu nesimțire și tupeu de neimaginat, apărând pe ecranele T.V., afirmând cu nonșalanță că "sunt buni români, că și-au făcut datoria (n. n.: !? Față de cine?!), fiind chiar și intransigenți când e vorba de asociațiile de dreapta, toate etichetate ca fiind "neolegionare").

Un banc evreiesc spune că fecioara care merge la rabin este fecioară și rabinul este rabin, *dar dacă rabinul merge la fecioară, nu mai este rabin, iar fecioara nu mai este fecioară.*

Parafrazând, afirm și eu: colaboratorii revistei "Minimum", dacă merg la izvoare și biblioteci, prezentând documente palpabile, sunt într-adevăr ziariști; dacă nu, așa cum se întâmplă lucrurile actualmente, sunt niște neica nimeni care stârnesc disprețul.

E. Ghiocel

ÎNTREBĂRI RETORICE?

S-au împlinit, luna trecută, 66 de ani de la Ultimatumul sovietic din 26 Iunie 1940.

Ca urmare a situaţiei create în cele două decenii de politică antinaţională a aproape tuturor guvernelor interbelice de la Bucureşti, ca urmare a Pactului Ribbentrop - Molotov (23. VIII. 1939) şi mai ales a victoriei germane asupra Franţei (mai-iunie 1940), guvernul sovietic adresează Regatului Român, la 26 iunie 1940, o notă ultimativă cu privire la cedarea Basarabiei, a Bucovinei de Nord şi a ţinutului Herţa. Răspunsul guvernului român al vremii, responsabilitatea istorică a două Consilii de Coroană, atitudinea diverşilor oameni politici sunt cunoscute.

Ceea ce se cunoştea mai puţin a fost, până nu demult, atitudinea concretă a marii majorităţi a populaţiei evreieşti din teritoriile respective şi din întreaga Românie în general.

Apărută în urmă cu aproape doi ani, "*Săptămâna roşie: 28 iunie - 3 iulie 1940*" sau **Basarabia şi evreii**, cartea scriitorului **Paul Goma** umple un mare gol din cadrul istoriei şi istoriografiei noastre contemporane.

Populaţia evreiască a aşteptat cu nerăbdare acest ultimatum. În cei douăzeci şi doi de ani şi trei luni dintre reintegrarea Basarabiei în graniţele fireşti ale Moldovei şi ale României Mari, evreimea din întreaga ţară nu avusese dorinţă mai mare, nici cauză mai scumpă decât aceea a dezmembrării Statului Român. Un stat care îi primise cu braţele deschise, mergând până la a persecuta crunt şi chiar asasina pe acei români care, precum Corneliu Zelea Codreanu şi Garda de Fier, considerau că locul evreilor nu este la noi în ţară şi că, în nici un caz, ei nu pot fi egalii noştri aici, în ţara noastră, ***aşa cum nici noi nu putem fi egalii lor în ţara lor.***

Că era vorba de teritoriul numit de unii Basarabia, că era vorba de Transilvania, de Dobrogea sau de Bucovina, evreimea comunistă sau comunizantă milita în mod mai mult sau mai puţin deschis pentru realipirea sau cedarea acestor teritorii statelor din jur, din care ele făcuseră parte mai înainte, în condiţii istorice de care nu ne ocupăm aici.

Nu era de competenţa evreilor, nu era în nici un fel treaba lor, nici problema Basarabiei, nici aceea a Transilvaniei, a Cadrilaterului sau a Bucovinei. Evreii au venit aici de bună voie şi de capul lor, fără să-i cheme nimeni. Au fost primiţi destul de bine, mult mai bine decât poate ar fi trebuit. ***După toate cele câte s-au petrecut*** *putem spune că strămoşii noştri au comis o mare imprudenţă lăsându-i să pătrundă, să se instaleze pe pământ românesc.* O imprudenţă pe care au plătit-o scump mai multe generaţii de români, nu numai cea de la 1940, împotriva căreia evreii s-au dedat la crime nemaivăzute până atunci.

Despre aceste crime, despre mulţimea provocărilor evreieşti din teribila *Săptămână roşie* (28 iunie - 3 iulie 1940) ne vorbeşte pe larg scriitorul Paul Goma în cartea cu acelaşi nume, apărută la Ed. "Vremea XXI".

După exemplul unor cunoscuţi înaintaşi, Paul Goma se întreabă şi el: *De unde atâta ură?* Ca şi **Nicolae Iorga,** care a publicat la vremea respectivă un articol sub acest titlu, ca mulţi alţi intelectuali de vază şi personalităţi proeminente ale vieţii noastre publice, Paul Goma se întreabă în repetate rânduri: De ce atâta ură? *Ce motive aveau evreii să urască statul şi poporul român până la a-şi propune nu numai dezmembrarea statului, ci şi dispariţia noastră ca neam?!*

Spre deosebire de cei care şi-au pus această întrebare înaintea lui, fără să găsească sau să propună vreun răspuns, *Paul Goma consideră că atitudinea istorică a evreilor faţă de statul şi poporul român se explică prin aceea că ei ar fi vrut să fondeze în Moldova un fel de Palestina, de ţară a lor.*

Poporul nostru era şi este încă considerat unul blând până la prostie ("mămăliga nu explodează" - spun evreii). Un astfel de chilipir le era mai la îndemână decât soluţia cu Madagascarul, Uganda sau alte teritorii unde, în epoca respectivă, s-a crezut că s-ar putea instala patria evreiască. Iată de ce lectura şi chiar studiul atent al *Săptămânii roşii* se impun cu necesitate.

Altfel nu se poate înţelege nici ura evreilor faţă de tot ce este românesc, nici uşurinţa, nesăbuinţa şi iresponsabilitatea de care au dat şi dau încă dovadă în ceea ce ne priveşte atât ca stat, cât şi ca popor.

Cine copiază şi fură melodii şi cântece populare moldoveneşti spre a face din ele muzică tradiţională evreiască nu constituie chiar cel mai demn exemplu de urmat din istorie.

Din păcate pentru ei, lucrurile stau aşa cum stau: până şi imnul naţional al statului Israel este un cântec moldovenesc furat: Cucuruz cu frunza-n sus!

Nu zice nimeni că tot ce-i acolo la ei în Israel ar fi de furat. Dacă lucrurile însă continuă astfel, într-o bună zi cineva chiar ar putea să o zică, şi nu fără oarecare dreptate.

Nu ar fi mai simplu să ni se ceară cu frumosul cântecul sau celelalte valori care le fac trebuinţă? **De unde această obişnuinţă de a lua cu japca ceea ce nu li se cuvine?** Iată o întrebare la care chiar un om mai puţin la curent cu mentalitatea evreiască ar putea să încerce un răspuns: năravul li se trage de la aceea că **rabinii** *le-au băgat în cap că ei ar fi popor ales!*

Ce înseamnă această pretenţie obraznică şi trufaşă de "popor ales"?

După **Talmud**, *cartea lor fundamentală de doctrină religioasă şi de intoleranţă faţă de toate neamurile, Iahve (dumnezeul lor) le-ar fi dat în*

stăpânire exclusivă întreg pământul, cu tot ce se află pe el: bunuri de orice fel, dobitoace, oameni...

Aşa stând lucrurile, ce mai contează un cântec moldovenesc în plus sau în minus, subtilizat cum numai ei ştiu să o facă?!

Goma simte asta. Lucrul se vede pe fiecare pagină din cartea lui monumentală. O simte, dar nu ne-o spune chiar în aceşti termeni. Omul e prudent. Când te-ai fript cu ciorbă, sufli şi în iaurt. Ne spune însă limpede că nefiind nici neamţ, nici ungur sau francez, nu are de ce să se teamă dacă un evreu se încruntă la el. Lucrul este important. Nu degeaba îl şi spune Goma, cu gura întreagă. **Prea se tem unii de îndată ce evreii îi iau la ochi. *Ce-ar fi să îi mai luăm şi noi pe ei la ochi, să îi punem sub lupă, să le studiem caracteristicile lor de "popor ales"?*** *Ca să-i cunoaştem mai bine, să le putem ieşi în întâmpinare cum se cuvine.*

Să fie clar: nu noi i-am chemat aici. Au venit singuri. Pe capul nostru. S-ar putea ca într-o bună zi să îi poftim afară. În istorie s-au întâmplat şi poate că se vor mai întâmpla astfel de lucruri.

Ar putea să încerce şi ei efortul de a-şi băga minţile în cap. Că le-au luat-o minţile razna rezultă din aceea că, după ce au comis crime teribile contra poporului şi a statului român, mai au şi nasul să pretindă că noi am fi comis de fapt crime contra lor. **Paul Goma pune lucrurile la punct în "*Săptămâna roşie*": crimele şi abuzurile săvârşite de ei contra noastră au sfârşit prin a provoca anumite reacţii, relativ neînsemnate faţă de ale lor.** *"Cum îţi aşterni, aşa dormi!"*

În anul care începe cu "*săptămâna roşie*" şi se termină la 21 iunie 1941, evreii s-au făcut vinovaţi de peste 500.000 de morţi, persecutaţi, dispăruţi sau deportaţi din Basarabia, Bucovina şi ţinutul Herţa. *"Cine seamănă vânt, culege furtună!"*

După 21 iunie 1941, războiul nostru de eliberare de sub jugul sovietic a fost şi unul de eliberare de sub jugul evreiesc: noi eram atunci, în teritoriile moldoveneşti respective, precum palestinienii de astăzi în Palestina.

Ei s-au dedat la acte de război contra noastră. *Nimic de mirare că li s-a răspuns în acelaşi fel. Răspunsul însă a fost mai mult de principiu. Nu din partea statului român, nici din partea poporului în întregul lui. Doar din partea unora care suferiseră mai mult de pe urma abuzurilor şi crimelor evreieşti comise cu ocazia retragerii armatei şi a autorităţilor române din Basarabia.*

Cu toate meritele ei incontestabile, "*Săptămâna roşie*", cartea de 375 de pagini a lui Paul Goma, are şi anumite lipsuri, despre care nu strică să discutăm. La pag. 19, Paul Goma ne spune că evreii nu au cum să-l culpabilizeze pe el "cu holocaustul ale cărui victime au fost ei altcândva...". În paragraful respectiv, care numără paisprezece rânduri, Goma ne mai spune şi alte lucruri interesante, încheind cu ideea că, la vremea respectivă, evreii ar fi fost, la data aceea, slugile credincioase ale bolşevicilor ruşi. *Este important să ştim dacă într-adevăr evreii erau slugile bolşevicilor ruşi, aşa cum crede Goma.* ***Poate că bolşevicii ruşi erau slugile evreilor, aşa cum cred alţi scriitori, ziarişti şi cercetători.*** Oricât ar fi ea de importantă, nu de această problemă ne vom ocupa aici. Problema rămâne deschisă: ori evreii erau slugile bolşevicilor ruşi, ori aceştia erau slugile evreilor, ori şi unii şi alţii erau slugile altora, care ar urma să fie numiţi mai cu precizie, ori nici unii nici ceilalţi nu erau slugile nimănui.

Paul Goma admite că ar fi existat un "holocaust" cândva, mai precis altcândva, că evreii ar fi fost victimele acestui holocaust. Dacă Paul Goma se înşeală? Putem lua drept literă de evanghelie tot ce scrie un scriitor? Scriitorii de astăzi, chiar disidenţi cunoscuţi, se întâlnesc destul de rar cu adevărul, mai ales într-o astfel de problemă. O serie întreagă de istorici din mai toate ţările lumii consideră că existenţa holocaustului evreiesc nu este dovedită.

Tribunalul Militar de tristă amintire, de la **Nurenberg**, la care au participat ca judecători şi călăi o serie întreagă de **evrei, inclusiv evrei bolşevici** de-ai lui Stalin, a stabilit existenţa holocaustului. Ei şi?

Lumea întreagă a stabilit şi ea că respectivul tribunal nu a fost un tribunal, ci o prelungire a efortului de război al celor patru magnifici cărora am avut cinstea să le fim adversari mai bine de trei ani... Ce o fi fost acest Tribunal-netribunal de la Nurenberg vom afla probabil într-o zi. Până atunci, fiecare este liber să formuleze orice ipoteză i se pare potrivită.

Ceea ce se ştie deocamdată este că istorici şi publicişti de pretutindeni (Statele Unite, Anglia, Franţa, Germania, Canada, Italia, Japonia, Elveţia, Spania, Rusia, România şi alte ţări) consideră că existenţa holocaustului nu a fost, de fapt, dovedită. Asta era şi părerea unuia dintre preşedinţii României (Ion Iliescu) şi a întregului guvern Năstase, în urmă cu câţiva ani, chiar dacă atunci nu era vorba decât de inexistenţa holocaustului pe pământ românesc.

Nu ne putem permite nici prezentarea autorilor care contestă existenţa holocaustului, nici rezumarea zecilor şi sutelor de volume în care se arată amănunţit motivele pentru care holocaustul ar fi de fapt o invenţie, un mit. Invenţie, mit sau minciună ce s-a lansat de către anumite persoane şi anumite foruri în anumite

scopuri. Simplu. Nu este pentru prima dată în istorie că astfel de lucruri se întâmplă.

Simplul fapt că la aşa-numitul Tribunal de la Nurenberg a participat şi Stalin, prin reprezentanţii lui, trebuie să ne dea de gândit. A făcut vreodată Stalin ceva bun? A făcut vreodată Stalin vreun act de justiţie? Să i se fi întâmplat lucrul ăsta de necrezut chiar la Nurenberg?

Lumea întreagă să nu ştie nimic? Nici americanul Arthur Robert Butz nu ştie nimic, nici francezii Robert Faurisson, Roger Garaudy sau Serge Thion nu ştiu nimic, nici elveţienii Gaston-Armand Amaudruz sau Philippe Brenenstuhl nu ştiu nimic, nici germanul Germar Rudolf, nici englezul David Irving, nici canado-germanul Ernest Ziindel...? Multă, foarte multă lume nu ştie nimic precis despre acest teribil holocaust. De fapt nimeni nu ştie nimic precis. Unii însă se fac că ştiu. Este şi cazul lui Paul Goma care, din motive numai de el ştiute, admite existenţa holocaustului cu precizarea ambiguă de "altcândva". Păcat. Pe cât este de precis în problemele strict moldoveneşti, pe atât este de nedocumentat în problema mitului holocaustic, care ar fi avut loc "cândva"! Când altcândva, domnule Paul Goma, înainte sau după Hristos? Dacă posedaţi vreo lumină specială în această problemă, vă rugăm să luminaţi umila noastră neştiinţă - care nu este numai a noastră. Mulţi oameni, foarte mulţi oameni, nu numai istorici sau ziarişti, ci şi oameni politici şi guverne întregi, se îndoiesc de realitatea holocaustului.

Ultimul om politic ce îşi afirmă nedumerirea în această problemă este domnul preşedinte *Mahmoud Ahmadinejad, preşedintele în exerciţiu al statului iranian.*

Ziarul german *Der Spiegel*, în numărul său de luni, 29 mai 2006, publică un lung interviu cu preşedintele iranian. Se înţelege că nemţii sunt sensibili la această problemă. Au şi de ce!

Ziariştii germani Ştefan Aust, Gerhard Spori şi Dieter Bednarz încep prin a-i arăta preşedintelui iranian că proiectata lui călătorie în Germania, pentru campionatul mondial de fotbal, a stârnit anumite reacţii de ... indignare.

"- Nu vă surprinde întru nimic această indignare?", l-au întrebat ziariştii.

"- Nu mă surprinde şi nici nu are vreo importanţă", a răspuns preşedintele Ahmadinedjad.

Ziariştii, cum se ştie, nu se lasă cu una, cu două...

"- Comentariile dumneavoastră asupra holocaustului au stârnit tumult şi nedumerire. Chiar nu vă surprinde acest lucru?"

"- Deloc. Sionismul este activ şi puternic în întreaga lume. Comentariile mele asupra holocaustului sunt destinate poporului german, nu sioniştilor."

"- Negarea holocaustului este pasibilă de anumite sancţiuni în Germania", au întors-o din nou ziariştii de la Der Spiegel.

Preşedintele iranian nu s-a lăsat însă intimidat de insistenţele lor care nu aveau alt scop decât de a-l face să spună cât mai multe lucruri:

"- După câte ştiu, ziarul domniilor voastre se bucură de un binemeritat renume. Nu ştiu însă dacă vă este cu adevărat posibil să publicaţi adevărul cu privire la holocaust".

"- Putem scrie orice cu privire la rezultatele cercetărilor istorice din ultimii 60 de ani", au răspuns ziariştii. "Nu avem nici o îndoială că germanii, din păcate, sunt vinovaţi de moartea a şase milioane de evrei."

"- Foarte bine", zise preşedintele iranian. "Dacă chiar sunteţi siguri de acest lucru, avem o bază concretă de discuţie. În ce ne priveşte pe noi, iranienii, două aspecte ni se par mai importante.

În primul rând dacă holocaustul a avut loc cu adevărat. Dvs. răspundeţi afirmativ la această întrebare. Noi răspundem negativ.

Cel de al doilea aspect care ne interesează pe noi este în seama cui cade greşeala pentru faptul de a fi avut loc un holocaust, dacă acesta chiar a avut loc.

Dacă holocaustul nu a avut loc, ne interesează încă cine este de vină pentru răspândirea, vreme de atâţia ani, a minciunii sau mitului presupusului holocaust.

Răspunsul la cel de al doilea aspect nu poate veni decât din Europa. În nici un caz din Palestina. Dacă holocaustul a avut loc în Europa, răspunsul trebuie să se găsească în Europa. Dacă holocaustul nu a avut loc, cum se explică faptul că s-a ajuns la controversa actuală?

Cum se explică faptul că toate ţările Europei sprijină regimul israelian de ocupaţie din Palestina?

Mi-aş permite să fac încă o remarcă: *Iranul consideră că dacă un eveniment istoric a avut loc cu adevărat, realitatea lui va fi cu atât mai bine demonstrată cu cât cercetările şi dezbaterea publică pe marginea lui vor fi mai numeroase şi mai libere.*"

"- Exact asta am făcut noi în Germania şi încă de multă vreme..."

"- Iranul nu contestă dar nici nu confirmă existenţa holocaustului. Iranul condamnă orice crimă, contra oricărui popor" (n. n.: "inclusiv contra poporului român din Basarabia" - am putea adăuga, spre a arăta că interviul acesta trebuie să ne intereseze pe toţi).

"Am dori să ştim dacă holocaustul a avut loc cu adevărat sau nu", continuă preşedintele iranian. "Dacă chiar a avut loc, se cuvine să fie pedepsiţi autorii lui, nu palestinienii. ***Ni se pare bizar că libera cercetare şi dezbatere istorică cu privire la cele petrecute acum 60 de ani nu este posibilă. Numeroase cercetări istorice au făcut obiectul cercetării atente şi al dezbaterii aprinse, inclusiv cu privire la evenimente petrecute în urmă cu mii de ani.***"

Der Spiegel: "- Cu tot respectul pe care vi-l datorăm, holocaustul a avut loc cu adevărat. Au existat lagăre de concentrare, există dosare întregi cu privire la exterminarea evreilor, au fost realizate numeroase cercetări, nu există nici o îndoială cu privire la realitatea holocaustului şi regretăm cu durere responsabilitatea nemţilor în chestiunea aceasta. Der Spiegel doreşte să adauge că problema palestiniană este de cu totul altă natură, ea ne readuce în plin prezent istoric."

Preşedintele Iranului: "- Originea conflictului palestinian trebuie căutată în istorie. Holocaustul şi Palestina sunt două subiecte strâns legate între ele. Dacă holocaustul chiar a avut loc, Germania trebuie să permită cercetătorilor neutri din lumea întreagă să studieze îndeaproape această problemă. ***De ce guvernele din Europa nu permit decât istoricilor lor plătiţi, adică funcţionarilor lor, să se pronunţe cu privire la acest subiect?***"

Der Spiegel: "- Continuaţi să susţineţi că holocaustul este un mit?"

Preşedintele Iranului: "- Eu nu accept un lucru ca adevărat decât dacă sunt cu adevărat convins că este adevărat."

Der Spiegel: "- Chiar dacă nici un expert occidental nu se îndoieşte de realitatea holocaustului?"

Preşedintele Iranului: "- Ştiţi foarte bine că în Europa există două puncte de vedere cu privire la acest subiect.

Există un grup de specialişti şi de persoane, ale căror motive politice sunt evidente, care consideră că holocaustul a avut loc.

Există însă şi un alt **grup de specialişti, care sunt de o cu totul altă părere, din care cauză, mulţi dintre ei au fost sau se găsesc încă în închisoare.**

Ar fi de dorit ca un grup imparţial şi neutru să cerceteze îndeaproape acest subiect, a cărui deplină clarificare ar contribui la rezolvarea multor probleme mondiale.

Sub pretextul holocaustului s-a produs de fapt o adevărată polarizare a lumii, s-a format două fronturi care se înfruntă. Ar fi de dorit ca un grup internaţional neutru să se pronunţe cu privire la holocaust, odată pentru totdeauna. ***Nu este permis ca guvernele europene să încurajeze numai pe anumiţi istorici, iar pe ceilalţi să-i persecute şi să-i bage la închisoare.***"

Der Spiegel: "- Despre cine vorbiţi? La care istorici, scriitori, ziarişti şi cercetători vă gândiţi?"

Preşedintele Iranului: "- Să nu-mi spuneţi că nu ştiţi. Dvs. îi cunoaşteţi pe aceşti istorici, ziarişti, cercetători, scriitori, mai bine decât mine. Sunt sigur că posedaţi lista lor completă. Este vorba de persoane originare din Anglia, Germania, Franţa, Australia şi alte ţări..."

Der Spiegel: "- Îl aveţi în vedere pe englezul David Irving, de exemplu, pe germano-canadianul Ernest Ziindel, al cărui proces este în curs la Mannenheim, pe francezul Georges Theil. Aceştia într-adevăr neagă realitatea holocaustului."

Preşedintele Iranului: "- Faptul că punctul meu de vedere provoacă proteste atât de puternice, că persoana mea este comparată cu anumiţi conducători istorici ai poporului german, arată cât este de dificilă misiunea şi poziţia acelor cercetători, ziarişti şi scriitori care consideră că holocaustul este o minciună evreiască. Iranul însă este o ţară liberă. Cercetătorii istorici, ziariştii sau scriitorii pot spune fără grijă ceea ce au de spus."

Der Spiegel: "- Ne-am propus acest interviu cu Domnia voastră dintr-un motiv foarte actual. Contestaţi cu adevărat dreptul la existenţă sub soare a statului Israel?"

Preşedintele Iranului: "- Poziţia mea este clară. Dacă holocaustul a avut loc, Europa trebuie să plătească oalele sparte, nu palestinienii. Dacă însă holocaustul nu a avut loc, atunci evreii trebuie să se reîntoarcă de unde au venit. Pe de altă parte, este limpede că poporul german în întregul lui este prizonier al holocaustului. **Şaizeci de milioane de oameni au murit în cadrul celui de al II-lea război mondial.** Acest război a fost o crimă de proporţii gigantice. Îl condamnăm în întregul lui. Iranul este contra oricărei vărsări de sânge, indiferent că este vorba de o crimă contra unui musulman, a unui creştin sau evreu. Întrebarea care se pune însă este următoarea: ***De ce, dintre cele şaizeci de milioane de victime de diverse naţionalităţi ale războiului, numai evreii sunt în centrul atenţiei?***"

Der Spiegel: "- Nu este adevărat ceea ce susţineţi. Toate popoarele îşi plâng morţii şi eroii lor din ultimul război mondial, nemţii, ruşii, polonezii şi alţii. În ce ne priveşte însă, noi, ca germani, nu ne putem dezvinovăţi de o vină specială, de uciderea sistematică a evreilor. Poate însă că ar fi mai bine să trecem la subiectul următor."

Preşedintele Iranului: "- Aş avea şi eu o întrebare: ***Ce rol au jucat tinerii şi în general oamenii de astăzi în cadrul ultimului război mondial?***"

Der Spiegel: "- Nici un rol."

Preşedintele Iranului: "- ***Dacă nu au jucat nici un rol, de ce trebuie să se simtă ei vinovaţi cu ceva în faţa sioniştilor? De ce trebuie ei să-i plătească pe sionişti din buzunarul lor? Dacă s-au comis crime acum şaizeci de ani şi mai bine, autorii lor vor fi fost judecaţi atunci. Să punem punct şi să terminăm odată cu chestia asta.*** Omenirea mai are şi alte treburi decât să asculte jelania mincinoasă dar bănoasă a evreilor. De ce poporul german trebuie încă să suporte umilinţa la care este supus pentru că un grup de oameni ar fi comis în numele lui crime ce de fapt nu s-au putut dovedi încă?"

Der Spiegel: "- Poporul german trebuie să tacă şi să înghită. El nu mai poate face nimic astăzi. El trebuie să suporte ruşinea colectivă pentru anumite acte comise de părinţii şi de bunicii lor în numele Germaniei."

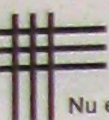
Preşedintele Iranului: "- Dvs. vă daţi seama ce spuneţi? ***Cum se poate, în materie de drept, ca oameni ce nici măcar nu erau născuţi la acea dată, să fie consideraţi vinovaţi?*** În numele cărui drept putem acuza un popor contemporan de crime comise mult înainte de naşterea majorităţii membrilor poporului respectiv?"

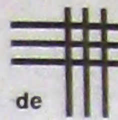
Der Spiegel: "- Nu-i putem acuza în materie de drept, ci numai în ordine morală."

Preşedintele Iranului: "- De ce o astfel de acuzaţie trebuie să apese astăzi pe umerii şi pe obrazul poporului german? Poporul german nu are nici o vină. Este curat ca lacrima. ***De ce poporului german nu i se permite să se apere?***

(continuare în pag. următoare)

Teodor Usca, Oradea

ÎNTREBĂRI RETORICE? (continuare din pag. precedentă)

Nu este oare mai bine să punem în lumină moștenirea culturală imensă pe care omenirea o datorează geniului și muncii de veacuri a acestui mare popor care este poporul german?

Der Spiegel: "- D-le președinte, noi suntem convinși că istoria Germaniei nu se rezumă la cei doisprezece ani ai celui de al III-lea Reich. Totuși, trebuie să acceptăm că unele crime oribile au fost comise în numele Germaniei. Noi admitem aceasta. Faptul de a fi reușit să-și privească trecutul în mod critic este o mare realizare a nemților în cadrul istoriei lor postbelice."

Președintele Iranului: "Sunteți în stare să spuneți asta poporului german?"

Der Spiegel: "- Da. Tot timpul facem numai asta."

Președintele Iranului: "- In acest caz, puteți accepta ca un grup neutru să întrebe poporul german ce are el de spus în legătură cu crimele ce i se pun în cârcă? Poate că poporul german nu împărtășește opinia pe care dvs. vreți să i-o băgați pe gât cu forcepsul. Nici un popor din lume nu va accepta în mod liber să fie umilit în acest mod rușinos."

Der Spiegel: "- Germania este o țară liberă. Orice întrebare poate fi pusă, de către oricine. Există însă în Germania niște radicali de dreapta, antisemiți și xenofobi, pe care noi îi considerăm un mare pericol."

Președintele Iranului: "- ***Cât timp o să mai dureze comedia și circul ăsta ideologic? Până când credeți dvs. că poporul german va accepta să se lase ostatic fără apărare în mâinile sioniștilor? Când o să se termine mizeria asta? In douăzeci, în cincizeci, în o mie de ani?***"

Der Spiegel: "- Noi nu putem vorbi decât în numele nostru. Der Spiegel nu este ostaticul nimănui. El nu se ocupă numai cu trecutul și cu crimele germanilor, noi nu suntem aliatul obligatoriu al Israelului în conflictul cu palestinienii. Vrem să fim însă bine înțeleși: suntem critici, suntem liberi și independenți, dar nu o să tolerăm fără să protestăm ca dreptul la existență al statului Israel, unde trăiesc mulți supraviețuitori ai holocaustului, să fie contestat."

Președintele Iranului: "- Foarte bine faceți că puneți această problemă.

De ce trebuie să vă simțiți dvs. îndatorați față de sioniști?

Dacă într-adevăr holocaustul a avut loc, atunci statul Israel ar fi trebuit să fie fondat undeva în Europa, nu în Palestina."

Der Spiegel: "- Acum, la șaizeci de ani după război, vreți să deplasați din Palestina un întreg popor?"

Președintele Iranului: "- **Cinci milioane de palestinieni au fost lipsiți de țara lor acum aproape șaizeci de ani.** Ceea ce se petrece pare absurd.

Dvs. plătiți de șaizeci de ani Israelului sume fabuloase, chipurile ca despăgubiri. Veți continua să plătiți încă o sută, încă o mie de ani? Până când? Credeți că soarta poporului palestinian nu are nici o legătură cu asta. Plătind Israelul, dvs. înfigeți un pumnal în inima palestinienilor."

Der Spiegel: "- Europenii susțin în mod activ poporul palestinian. Ne asumăm o anumită responsabilitate istorică astfel încât pacea să devină o realitate și în această regiune din lume. Dvs. nu împărtășiți această responsabilitate?"

Președintele Iranului: "- Ba da, împărtășim întru totul această responsabilitate. **Însă agresiunea israeliană continuă, ocuparea teritoriului palestinian de către evrei se permanentizează, comiterea unui adevărat holocaust contra palestinienilor este pentru dvs. pace?** Ceea ce dorim noi este o pace adevărată, durabilă. Aceasta înseamnă să considerăm răul în întregul lui, de la rădăcină. Constat cu plăcere că sunteți oameni corecți și că recunoașteți deschis că nu de plăcere îi susțineți pe sioniști."

Der Spiegel: "- Noi nu am spus asta, domnule președinte."

Președintele Iranului: "- Da, este adevărat. Dvs. ați spus israelieni, nu sioniști. Pentru noi însă este totuna."

Der Spiegel: "- Dacă noi vorbim despre holocaust este pentru că am dori să abordăm subiectul unei eventuale arme nucleare iraniene, motiv pentru care Occidentul vă consideră un pericol."

Președintele Iranului: "- Anumite cercuri în Occident s-au specializat în a califica drept un pericol oamenii și lucrurile care nu le plac lor. Bineînțeles, noi nu vă contestăm dreptul de a avea orice părere vă place să aveți."

Der Spiegel: "- Întrebarea noastră fundamentală este aceasta: Iranul dorește să posede arma lui nucleară proprie?"

Președintele Iranului: "- Doresc să pun această problemă pe un alt teren. ***Până când credeți dvs. că lumea va putea fi guvernată cu discursuri de către o mână de puteri occidentale?***

De fiecare dată când acest club de puteri occidentale are ceva contra cuiva, asistăm la declanșarea unei campanii de calomnii, de minciuni, de șantaj.

Cât timp credeți că o să mai dureze asta?

Am impresia că cei care-i persecută, îi judecă și îi condamnă pe nedrept pe cercetătorii istorici, pe ziariștii și pe scriitorii ce contestă realitatea holocaustului, preferă mai curând războiul decât pacea în lume.

S-a spus că prin acest interviu s-a produs o primă fisură în edificiul politic și juridic ce protejează industria holocaustului contra oricărei priviri indiscrete, contra oricărei critici. Fisura se va lărgi cu timpul. Adevărul va ieși la lumină.

Văicăreala sionisto-evreiască pe tema persecuțiilor ce vor fi suferit ei oriunde și oricând în lume se va pune în cu totul alți termeni. În fond, afacerile noastre nu îi privesc pe ei. **De ce ne-ar privi pe noi afacerile lor?**

Nu numai că vom putea probabil spune cu toții, ca și Paul Goma, că evreii nu au cum să ne culpabilizeze pe noi; ***de fapt, noi îi putem culpabiliza pe ei pentru faptul de a fi premeditat și executat genocidul elitei românești vreme de peste un sfert de secol: din toamna lui 1944 până la o dată ce ar putea fi stabilită în jurul anului 1989. Că evreii au organizat teroarea contra elitei neamului românesc, că asta au făcut în toate țările comuniste, nu este un secret pentru nimeni.***

Ar face mai bine să se ocupe de problemele lor, fără să încerce a da lumii întregi lecții de morală, de bună conduită. Lumea are și alte treburi decât ascultarea în poziție de drepți a văicărelilor lor ipocrite și fără de sfârșit. Poate oare cineva să creadă că adevăratul izvor al Nilului stă în lacrimile vărsate de-a lungul secolelor de mulțimea crocodililor ce vor fi populat cunoscutul fluviu? Cam așa stau lucrurile cu holocaustul lor. Ne-o spun de altfel ei înșiși.

Din când în când, le-o ia gura pe dinainte: cazul lui Primo Levi, una din marile referințe evreiești din sec. al XX-lea. In "Lilith" (Livre de poche nr. 3124, pg. 162), **Primo Levi face negru pe alb teoria minciunii perfecte. Textul lui pare să fie o bună introducere pentru cei ce aspiră să lămurească cu adevărat chestiunea holocaustului:** *"Din toate cele pe care le-ai citit se poate deduce că* ***minciuna*** *este un păcat pentru alții.* ***Pentru noi însă, ea este o virtute.*** *(...)* ***Grație minciunii învățate cu grijă și exersate îndelung și cu artă,*** *cu ajutorul lui Dumnezeu,* ***vom ajunge să dominăm această țară și chiar lumea întreagă.*** *Nu vom ajunge la acest rezultat decât cu condiția de a fi mințit mai îndelung și mai cu talent decât adversarii noștri. Nu voi apuca ziua triumfului deplin, definitiv și ireversibil al minciunii. Tu însă vei vedea această zi. Va fi o nouă vârstă de aur (...) Pentru această însă,* ***pentru guvernarea lumii întregi va trebui să ducem la cea mai înaltă perfecțiune arta minciunii".***

Fără să le-o spună Primo Levi, moldovenii, românii în general, ca și alte neamuri, inclusiv iranienii, cunosc demult perfecțiunea evreiască în arta minciunii.

Că li se întâmplă să mai spună și adevărul, lucrul este posibil. Cine poate să creadă însă că evreii ar putea să facă asta în mod dezinteresat? Să ne vedem însă și noi de interesul nostru!

Să le spunem odată pentru totdeauna:

"- Nu v-a chemat nimeni aici.

V-am primit cu brațele deschise.

V-am dat pâine din pâinea noastră,

pe care acum vreți să o luați cu totul de la gura noastră și a copiilor noștri.

Nimeni și nimic nu vă mulțumește. Vreți să aduceți întreaga lume în stare de ***hazaka și de meropie.***

Nu vă place la noi, căutați-vă norocul unde știți!

România este o țară ocupată de poporul ei, de români. ***Este loc și pentru alții. Chiar și pentru voi.***

Vouă însă vă trebuiesc toate locurile. Cele mai din față, mai de vază, mai bănoase și lăptoase.

Nu avem guverne câți miniștri sunteți voi dispuși să deveniți la București. Nu avem nici parlament suficient de încăpător pentru mulțimea acelora dintre voi care doresc să-și umple buzunarele în calitate de aleși ai poporului.

Căutați un loc unde să nu fiți în plus.

Încercați să vă faceți iubiți, sau măcar neobservați. ***Veți afla ceea ce știe toată lumea: antisemitismul cu care vă gargarisiți până la spume la gură, nu există nici în natură, nici în cultură, nici în tabloul elementelor, nici în acela al popoarelor, al doctrinelor politice, al culturilor.***

Săptămâna Roșie **din însângerata Basarabie a anilor 1940-1941 nu poate fi uitată - de noi,** în nici un caz. **Se pare că nici de voi.** Foarte bine. ***Am putea fi chit.***

Rămâne să vedem câți sunteți în fruntea țării, a guvernului, a parlamentului, a celorlalte multiple și zemoase plăcintării bucureștene - și nu numai.

Noi nu avem de gând să devenim miniștri în guvernele voastre, nici deputați în Knesset. **Să facem din asta regulă reciprocă. Nici noi miniștri la voi, nici voi miniștri la noi!** Nici noi deputați la voi, nici voi deputați la noi! Va trebui să abandonați portofoliile acestea. **Să intrați în rândul lumii.** Să trăiți din munca voastră, nu a altora. Lumea vă va uita, nu va avea nimeni nimic cu voi, nici măcar președintele Ahmadinedjad, nici măcar palestinienii. Pământul nu are aur în măruntaiele lui cât vă trebuie vouă să vă gargarisiți cu el precum Cressus.

Nu poate fi pace în lume câtă vreme voi credeți că ce este al vostru este al vostru, iar ce este al altora este de fapt tot al vostru. Nu vă dați seama de ridicolul situației?

Cu câte linguri mâncați voi odată? Puteți să vă culcați în două sau în nouă paturi deodată, să vă puneți fundul vostru de aleși în două sau în nouă bărci?

Nu mai căutați firicelul de praf din ochiul nostru! Uitați-vă la bârna din ochii voștri! Apoi totul se va aranja de la sine. Se va găsi loc pentru palestinieni în Palestina, poate chiar și pentru voi.

Revenind la "Săptămâna Roșie", la "crimele și abuzurile antievreiești" din anul care a urmat, v-am putea întreba: cum de nu ați pus această problemă imediat după război? Aveați puterea în mână, evreica voastră Pauker tăia și spânzura la București. Nu cumva pentru că lucrurile erau prea proaspete?

Ne-ați jupuit o bună jumătate de secol cu comunismul vostru.

Socotiți acum terenul prielnic pentru a relua vechea voastră strategie de transformare a Moldovei într-o Palestină. Mulțumiți-vă cu altceva! E mai bine pentru toți! Pentru voi și pentru lumea întreagă!"

Corespondență

DESPRE MASONERIE (I)

Motto:

"Le-a zis Iisus: "[...] Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început a fost ucigător de oameni și nu a stat întru adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, dintru ale sale grăiește, căci este mincinos și tatăl minciunii." (Ioan 8:44)

"**Piatra pe care au lepădat-o ziditorii a ajuns la capătul unghiului. De la Domnul s-a făcut aceasta și e minunată în ochii noștri.**" (din Psalmi)

"În spatele sistemului perfect al cărții de credit, al codului de bare, realizat prin computer, se ascunde o dictatură universală, se ascunde sclavia, robia față de antihrist" (Cuviosul Paisie Aghioritul)

Scurtă introducere

"**Intenția noastră nu este de a agita spiritele sau de a băga frica în credincioși, ci de a informa pe toți cei doritori de mântuire despre planurile oculte și satanice puse la cale împotriva creștinilor.** Dacă ele creează lumii în care trăim o imagine de apocalips, nu este vina noastră.

Realitatea trebuie să o privim și să o primim așa cum este.

Lăsăm pe fiecare să tragă concluziile cu privire la vremurile pe care le trăim. De asemenea, trebuie să observăm că o seamă de organizații internaționale de factură politică, economică, științifică, culturală, religioasă sau ocultă militează pentru *o Nouă ordine mondială* și pentru ***instaurarea unui guvern mondial*** **care, chiar dacă nu va fi adus de la început de antihrist, anunță vremurile cele de pe urmă ale lumii.** Ce este, oare, "*noua eră*" la care lucrează cu sârg FRANCMASONERIA și SIONISMUL mondial, dacă nu sfârșitul lumii acesteia creștine? [...]

Noi, creștinii de astăzi, nu trebuie să ne temem că sfârșitul este aproape și că s-ar putea să-l apucăm. ***Cu o moarte toți suntem datori*, iar la Judecată, mai devreme sau mai târziu, tot vom ajunge.**

Se teme de moarte cine nu nădăjduiește în ÎNVIERE, iar de Judecată cel care e necinstit cu sine, cu semenii și cu Dumnezeu." (*"Despre masonerie și antihrist"* – pustnicul Ghimnazie Moldoveanu).

După anul 70 d. Hr., când romanii distrug Ierusalimul și Templul aflat în oraș, ***Marele Sinedriu*** *se refugiază în orașul Tiberiada. Este același Mare Sinedriu din care făcuseră parte (poate încă mai făceau parte) Ana și Caiafa, care îl condamnase la moarte pe Mântuitorul nostru, Iisus Hristos.*

De acolo, din Tiberiada, ei au început lupta contra Bisericii Creștine. Și primul pas a fost falsificarea Sfintei Scripturi a Vechiului Testament. În paralel au elaborat ***Talmudul.*** *Aceste "munci" le-au definitivat cu 400 - 500 de ani mai târziu.*

Acesta este nucleul care a dat naștere, câteva secole mai târziu, masoneriei (sau francmasoneriei).

"Fără lupta lor constantă și hotărâtă, fără sprijinul lor moral și material, masoneria nu ar fi apărut sau n-ar fi supraviețuit niciodată.

Ei s-au aflat, mai mult sau mai puțin, în spatele tuturor persecuțiilor pe care le-au îndurat drept-credincioșii creștini în primul mileniu, dar și după aceea.

Al doilea mileniu al erei creștine debutează cu *Marea Schismă din 1054*, când Biserica Catolică pornește pe un drum propriu. E interesant de menționat faptul că **prima lojă masonică a apărut în Anglia în anul 926 - e vorba de Ritul York - deci cu 128 de ani înainte de *Marea Schismă*.** Să fie oare vreo legătură? Dacă există, nu se știe, căci lipsesc dovezile!

"În sec. XIV - XV pre-reformatorii Jan Hus, John Wiclif, Savonarola, clatină Biserica Apuseană, iar în sec. al XVI-lea Luther, Zwingli și Calvin produc noi răni în trupul Bisericii. Toate aceste evenimente au fost provocate de organizații oculte anticreștine. Trebuie să știm, de pildă, că *Luther era RosiCrucian.* (Frățiile și Ordinul RosiCrucienilor s-au constituit în sec. XVI - XVII, dar existența unor comunități de RosiCrucieni este atestată încă din anul 1250, deși denumirea se trage abia de la Christianus Rosecreutz născut în 1378.). Unul dintre țelurile lor fusese Reforma.

Frământările ulterioare ale protestantismului, sectarismul diferitelor "biserici libere" au fost, de asemenea, opera unor francmasoni. Wesley, Chalmers, Zinderdorf au fost masoni.

O Biserică puternică era greu de distrus printr-o luptă fățișă. De aceea trebuia mai întâi scindată Biserica prin deformarea unei părți a ei; urma apoi pulverizarea părții reformate, din molozul rezultat trebuind să se edifice o nouă unitate, mai tolerantă, mai "democratică", mai "deschisă", adică mai "ecumenică".

Secte precum "Știința Creștină", "Mormonii", "Martorii lui Iehova", "Antroposofii", sunt creațiile lojilor masonice.

Primele 3 grade din masonerie reprezintă doar nada și legitimația umanistă a masoneriei. Abia gradele superioare, cele care descind din Ordinul Cavalerilor Templieri, devin periculoase. *Templul umanist al francmasonilor este "sinagoga lui Satan", este reuniunea ecumenică în rebeliune a creaturilor împotriva Creatorului,* ***sub stindardul înșelător al fraternității, al umanismului celui fără Dumnezeu.***

Cum masoneria de azi este organizată de evreii sioniști, războiul dus de ea este îndreptat cu îndârjire specială împotriva creștinismului.

"Trebuie să extirpăm lepra devorantă a creștinismului" țipa Gambetta. Cobirea s-a împlinit întocmai cu bolșevismul rusesc și cu "revoluția" bolșevică din Spania anilor 1936 - 1939, amândouă roade ale masoneriei.

Un alt Ordin secret este și cel al *"Iluminaților"*. A fost întemeiat de A. *Weishaupt* în 1776, Ordin care s-a îmbogățit rapid datorită aderării casei *Rotschild*. Este una din cele mai puternice organizații de pe pământ, care militează pentru *"Noua ordine mondială"*. Urmașul lui Weishaupt a fost Giussepe Mazzini, care a elaborat un plan de instituire a dominației mondiale prin trei mari războaie.

Două războaie mondiale s-au derulat deja; al III-lea va fi declanșat în jurul focarelor de beligeranță din Orientul Apropiat, unde s-a instalat inexpugnabil fortăreața intereselor sionismului politic.

Planul lui Mazzini poate fi găsit la Biblioteca Muzeului Britanic din Londra.

Părinții sionismului politic au fost cu toții masoni: Moses Hess, Lionel Rotschild, Edmond Rotschild, Theodor Herzl.

Religia celor ce-și spun *"iluminați"* este *"Ritul Paladin"*, adică închinarea la *Lucifer*. "Iluminatul" "suprem" Albert Pike, născut în 1859, doctrinar mason de gradul 33, mare Comandor, autorul cărții: *"Morala și dogma vechiului și acceptatului rit scoțian al masoneriei"*), a formulat *dogma divinității lui Lucifer* în 1889, în ale sale "Instrucțiuni": *"Lucifer, Zeul Luminii, luptă împotriva lui Adonai, Zeul Bibliei; da, Lucifer e Dumnezeu"*. Același lucru îl mărturisesc majoritatea formaților rock în cântecele lor.

Părintele Gh. Calciu - Dumitreasa, în studiul intitulat *"Masoneria și organizațiile internaționale"*, aduce niște date interesante și inedite despre masonerie. El comentează cartea lui Daniel Beresinak, "Francmasoneria", publicată în 1996 la Editura Humanitas din București în traducerea Malvinei Măgureanu (care precizează de la început că *Beresinak este un mason convins și cu funcții importante în masoneria franceză*, fiind un discipol al lui Albert Pike), "Noua ordine mondială" a lui A. Ralph Epperson și "Congresul baptiștilor din Sud și masoneria" a lui James Holy, un baptist din Texas.

Cartea lui Beresiak este pentru consumul publicului larg și are misiunea de a face masoneria simpatică omului de rând.

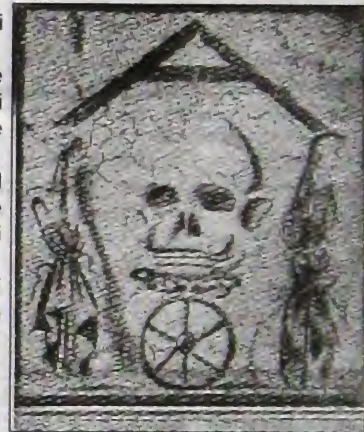
La baza masoneriei stă o răzbunare pentru o crimă legendară care este descrisă în Biblie în III Regi, cap. 5, 6 și 7, căreia masonii îi dau o interpretare mistică. Astfel, masonii declară că luptă contra tiraniei, ignoranței și intoleranței (fanatismului).

Hiram Abif este regele legendar al masonilor, maestru mason și cel care conducea lucrările de construcție la *Templul lui Solomon* în Ierusalim.

Din Biblie știm doar că el era fiul unei văduve, înzestrat cu meșteșugul și știința de a face orice lucru de aramă (III Regi 7,14).

Legenda masonilor spune că 15 colegi meșteșugari, văzând că *Templul* era terminat iar ei nu dețin încă secretul construcției deținut numai de Hiram, secret prin care ar fi devenit și ei maeștri și constructori ai altor mari temple, au decis să-l omoare. Doisprezece dintre ei s-au retras, dar 3 și-au dus planul până la capăt, omorându-l pe Hiram Abif (toată această legendă se găsește în "O *Enciclopedie a francmasoneriei*" de Albert Mackey, pg. 564).

Un anume Rex Hutchens, mason de gradul 32, introduce un element mistic în cartea sa, *"Un pod spre lumină"*. Elementele simbolice introduse de acesta sunt următoarele: Hiram este atacat de ucigașii lui la poarta de sud a Templului, fiind lovit peste gură cu RIGLA, care înseamnă regulă, adică suprimarea libertății prin impunerea unei anumite conduite; la poarta de vest este atacat cu ECHERUL în inimă, care reprezintă uniunea religiei cu puterea civilă, adică introducerea controlului și asupra stărilor emoționale, impunerea a ceea ce trebuie să crezi; la poarta de est, Hiram este ucis cu o lovitură de CIOCAN în cap, ceea ce semnifică impunerea controlului asupra intelectului, prin forța brută. **Din această interpretare a lui Hutchens reiese limpede că DUȘMANII MASONERIEI SUNT STATUL, RELIGIA și MASELE GENUINE, cele 3 realități sociale care trebuiesc distruse, totul încăpând pe mâna "Marelui Maestru", urmașul lui Hiram, pe care nimeni nu-l cunoaște, cu excepția unui cerc foarte restrâns de inițiați.**

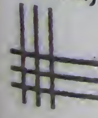
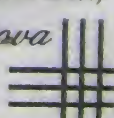
La uriașul Templu Masonic din Alexandria, statul Virginia, se vor vedea pe pereții sălii de jos portretele a 14 președinți ai Americii care au fost masoni, între care și "fratele" Truman care a aruncat primele bombe atomice peste populația civilă a Japoniei (nu peste armata combatantă), deschizând astfel ciclul crimelor în masă ale războiului total... prin decimarea populației civile nevinovate (copii, femei, bătrâni). (Truman era și un foarte pios membru al Bisericii Baptiste de Sud.)

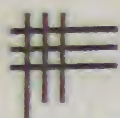
Albert Pike, în cuvântul său din 14 iulie 1889, adresat ca instrucțiuni către cel de-al 23-lea Consiliu Suprem al Masoneriei Internaționale, ținut la Paris, a declarat: *"Ceea ce trebuie să spunem mulțimii este că noi adorăm un dumnezeu, dar fără vreo superstiție. Însă vouă, Mari Suverani Inspectori Generali, vă spun, și voi s-o repetați, fraților din gradele 32, 31 și 30, că religia masonică trebuie să fie menținută de noi toți cei inițiați în cele mai înalte grade, în puritatea doctrinei luciferice. Dacă Lucifer nu ar fi dumnezeu, ar fi Adonai (care este zeul creștinilor), ale cărui fapte îi dovedesc cruzimea, perfidia și ura față de om, barbaria și repulsia față de știință..."* (J. Holy, op. cit., pg 18)

Bibliografie: *"Despre masonerie și antihrist"* – pustnicul Ghimnazie Moldoveanu, *"Homo americanus. O radiografie ortodoxă"* – pr. Gh. Calciu – Dumitreasa.

(continuare în numărul viitor)

Emanuel Ștefaniu, Craiova

"CENTURA" POLITICII – IULIE 2006

Doctrina lui Cârnaț

A început "mişcarea browniană", cum preferă să spună Valeriu Stoica. Toată patria este în mişcare, cu urechea ciulită la Cotroceni. Nu mai ştiu bieţii primari la ce partid să mai alerge, dacă vor să fie protejaţi. Este "browniana traseistă", instaurată de băieţii lui Tataie, marii maeştri în "asanarea vieţii politice româneşti". Sună aşa fain!

Un primar din Alba a devenit motiv de sfadă între filialele judeţene ale PNL şi PD, ambele partide susţinând că edilul este înscris cu acte în regulă în ambele formaţiuni.

Marin Cârnaţ, primarul comunei Mihalţ, susţine însă că este doar membru al Partidului Naţional Liberal. Cârnaţ a fost ales în 2004 pe listele PNŢCD, partid din care a demisionat, pentru a se înscrie în PNL. Păi edilul Cârnaţ nu vede ce-i la miticii de la Bucureşti? (A se pronunţa cu accentul pe silaba "mi", altfel este peiorativ).

Prostia, singura explicaţie

Să nu-şi imagineze careva că am eu oarece cu liberalii. Dimpotrivă, îmi place doctrina liberală atunci când apără interesul naţional. Când uită de reperul lor şi al nostru istoric Ionel I.C. Brătianu, devin o gaşcă dezagreabilă, ca Partidul lui Mucles. Nu este o părere izolată:

"E uluitor: pe de-o parte ne certăm cu PD-ul, pe de altă parte, spunem că noi vrem cu PD-ul, iar apoi spunem că vrem singuri şi nu vrem cu PD-ul. Pe de-o parte, facem pace cu PD-ul, în schimb facem război în interiorul PNL-ului. Eu chiar nu înţeleg care e viziunea conducerii partidului. *Singura explicaţie este prostia*", a spus marea doamnă a Parlamentului actual, Mona Muscă.

În realitate, liberalii au rămas imaturi fiindcă au o mare istorie, dar nu şi locomotivă. Cât timp nu vor fi conduşi de o puternică personalitate, disputele lor nu vor înceta. *De altfel, pentru electoratul obişnuit mai importantă este personalitatea de la vârf a partidului, decât doctrina politică.* Faptul este valabil şi în ţări cu vechi tradiţii democratice. Să nu uităm că plecarea doamnei Margaret Thatcher a însemnat un dezastru pentru conservatorii britanici. Dispariţia lui Francois Mitterrand a fost ca o măciucă în moalele capului pentru socialiştii francezi, care nici acum nu-şi mai revin. Nu se simt bine nici creştin-democraţii germani, după înlăturarea bătrânului Helmut Kohl, mai ales că au ajuns la guvernare printr-o alianţă contra naturii cu vechii lor adversari social-democraţi.

Pe de altă parte, este foarte greu să se realizeze echilibrul între interesele întreprinzătorilor mari, de care liberalii români nu se pot despărţi, şi profesorii de liberalism, contaminaţi prea mult de doctrinele social-democrate.

Din nefericire pentru ei, dar şi pentru noi toţi, **liberalii nu au priceput mai mult decât ţărăniştii lui Ion Diaconescu. Şi vor plăti factura promisiunilor neonorate.**

"Eu sunt Dominic, nene Felix!"

Bată-vă norocul de băieţi chisnovaţi şi făşneţi, cum aţi ieşit voi din turbinca Bătrânei şi Perversei şi vă daţi în gât aşa elegant!

Şi a venit imparţial Consiliul Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii şi i-a tras o bastărcă urmaşului lui Petre Carp: **Dan Voiculescu a făcut poliţie politică! Dar atunci, când l-au băgat în Senat cu acte în regulă de bună purtare**, unde erau alde Buchet? **N-am înţeles de ce Poetul Otonelului nu şi-a dat demisia când CNSAS a dat primul aviz favorabil pentru Dan Voiculescu. Toţi ştiau ce deşcă a fost studentul de la Oxford** şi au tăcut, la fel ca Felix. "*Domnul Voiculescu are copiile notelor informative semnate Felix. Le-a luat cu el acasă, în data de 7.10.2003*", **spune abia acum Germina Nagâţ, şefa Direcţiei de Investigaţii din CNSAS.** Numai Sergiu Andon, altă chintesenţă de partid, şeful Comisiei Juridice, care-l şi apără pe Dan Voiculescu până-n pânzele roşii, vrea documentele dispărute de la CNSAS: "Poate le-a pierdut, i-a luat foc casa, copiii i-au făcut avioane din ele". Şi aruncă bomba: în Colegiul CNSAS, amuşină un securist cu nume de cod Dominic. Cin-să fie? Cin-să fie? Nu e nici Cazimir Ionescu, nu e nici Mircea Dinescu, nu e nici... ***Gata, Mircea, fă-te că lucrezi! Nu e momentul să vii şi să spui în faţa poporului la urechea cea mai fină de la Dunăre "Eu sunt Dominic, nene Felix!".***

Şpaga şi (F)Regatul Unit

După ce l-am auzit pe prinţul consort al Marii Britanii spunând public enormitatea că românii fac copii pentru a-i băga la orfelinate, mi-am reamintit de mai vechea percepţie a englezilor în ce priveşte România.

Comportamentul lor faţă de noi de-a lungul istoriei a trecut exclusiv prin cele mai dezagreabile interese, fie că e vorba de recunoaşterea unirii Principatelor, de primul şi de al doilea război mondial, de împărţirea făcută de Winston Churchill pe şervetele cu Stalin şi până la scandalul fregatelor.

Probabil că nu vom şti cu precizie niciodată ce şpagă a luat premierul Tony Blair de la Lakshmi Mittal pentru ca Adrian Năstase să cedeze Combinatul de la Galaţi pe o sumă ridicolă, nici cât a luat Împăratul-de-Mătase de la acelaşi Mittal. Că tot are indianul un nume cu o sonoritate care te trimite la Miki Şpagă.

Nu vom şti nici la ce tun au tras acelaşi Năstase, Barry George şi Ioan Mircea Paşcu pentru aceleaşi fregate.

I-am văzut pe britanici plimbându-l pe Nicolae Ceauşescu şi pe Leana lui în caleaşca reginei Elisabeta a II-a, cum l-a medaliat regina pe "Mult Iubitul", tot pentru un contract, iar, după tămbălăul din decembrie 1989, cum aceiaşi britanici au retras medaliile şi ordinele acordate preşedintelui român.

Un lucru este însă cert: Marea Britanie a ratificat Tratatul de aderare a României la Uniunea Europeană înaintea Franţei şi a Germaniei.

Swift se uită în portofele

După ce au văzut că americanii le ascultau telefoanele, europenii s-au supărat şi le-a trecut.

Washingtonul avea un "temei" "legal" puternic: războiul cu terorismul.

Graţie ziarului "New York Times", au descoperit recent că **spionii de la CIA verifică toate afacerile care trec prin Bruxelles. Iar s-au indignat europenii şi iar le-a trecut.**

Chestiunea este însă mult mai gravă, decât ascultarea telefoanelor, chiar dacă spionajul financiar s-a motivat la fel: războiul cu terorismul.

Mai precis, Trezoreria SUA are acces la mesajele trimise de cea mai vastă reţea de comunicaţii bancare: Societatea Internaţională pentru Telecomunicaţii Financiare Interbancare (pe scurt, SWIFT), prin care circulă zilnic peste 12 milioane de mesaje ce conţin instrucţiuni despre transferurile de bani între bănci.

Pentru a spiona această reţea fără ştirea societăţilor bancare (multe au refuzat accesul oficialilor americani la informaţii despre clienţii lor, invocând secretul bancar), Departamentul Trezoreriei se foloseşte de aşa-numitele citaţii administrative - care sunt secrete şi au marele avantaj de a nu avea nevoie de aprobarea unui judecător - şi colectează astfel informaţii privind numele şi numărul de cont ale clienţilor de la filiera SWIFT ce operează în Statele Unite.

Metoda este una deja instituţionalizată şi în fiecare lună se emite o astfel de citaţie, urmată prompt de răspunsul SWIFT: cantităţi imense de informaţii financiare pe suport electronic, explică Stuart Levey, subsecretarul pentru terorism şi informaţii financiare din cadrul Departamentului Trezoreriei.

Oficialii SWIFT au confirmat, la rândul lor, că au transmis aceste informaţii, dar s-au apărat spunând că totul s-a limitat la folosirea acestor date în cadrul investigaţiilor antiteroriste.

Stocarea acestui tip de informaţii este însă mai mult decât periculoasă, iar scurgerile de informaţii sensibile nu sunt o raritate, aşa cum a demonstrat şi recentul scandal privind furtul datelor de identificare a mai multor milioane de veterani americani. Iar după ce sunt obţinute de Trezorerie, informaţiile sunt împărtăşite cu CIA, FBI şi alte servicii de informaţii.

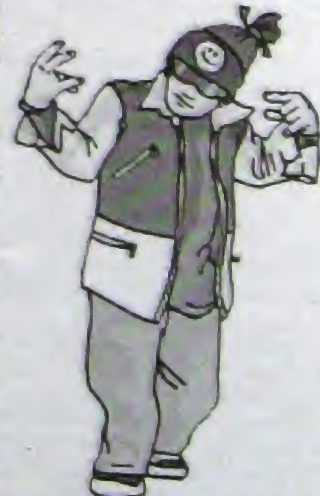
Reîntregirea naţională

Chiar dacă Rusia nu a participat decât ca observator la **Forumul Mării Negre** de la Bucureşti, reuniunea a fost un semnal totuşi clar: **Statele Unite şi Uniunea Europeană se interesează tot mai serios de această regiune.**

Vlad Cubreacov critică aspru Ministerul Afacerilor Externe de la Bucureşti pentru modul defectuos în care se ocupă de românii din jurul României.

Deputatul de la Chişinău a elaborat o replică amplă, prin care cere ca legea referitoare la conaţionalii noştri "să definească noţiunea de Român, aşa cum au făcut-o când a fost vorba de Bulgari, Unguri, Evrei, Germani sau Ruşi parlamentele de la Sofia, Budapesta, Tel Aviv, Bonn şi respectiv Moscova, ca să aducem doar câteva exemple euroconforme relevante şi demne de urmat. **De precizat că în acest moment Constituţia României şi ansamblul legilor în vigoare nu cuprind definiţii juridice clare şi exhaustive ale noţiunilor de Român şi de Naţiune Română.** Acest vid conceptual trebuie completat", spune Vlad Cubreacov.

Este însă foarte greu de rezolvat un lucru atât de simplu, câtă vreme vidul se află chiar în capetele multor politicieni de la Bucureşti şi de la Chişinău, care au rămas gâtuiţi de spaimă şi de prostie.

"Republica Moldova se va uni cu marea familie europeană, dar mai mult nu ne unim cu nimeni...

Noi nu vom denunţa Pactul Molotov-Ribbentrop, care nu are nimic cu Republica Moldova.

Zona aceasta în 1918 a fost ocupată cu forţa de regimentele de la Bucureşti şi până în 1940 au fost sub ocupaţie. La 28 iunie 1940 ea a fost eliberată. Aceasta este istoria şi noi trebuie să o acceptăm. Cel mai mare sprijin din partea României ar fi semnarea Tratatului politic şi a Tratatului de frontieră cu Moldova", a reacţionat Vladimir Voronin.

Prostia nu merită alte comentarii.

Viorel Patrichi

 (continuare din pag. 4)

Dar dacă tot suntem la capitolul artă, să vorbesc şi despre o altă galerie celebră în toată lumea, aflată pe malul Tamisei: ***Galeria Tate***, care adăposteşte cea mai mare colecţie de opere englezeşti din lume din sec. XVI - XX. Tablourile sunt expuse în ordine cronologică, urmând arta britanică de la 1550 până la arta contemporană. Exponatele se schimbă anual, pentru a sublinia diferitele aspecte ale colecţiei.

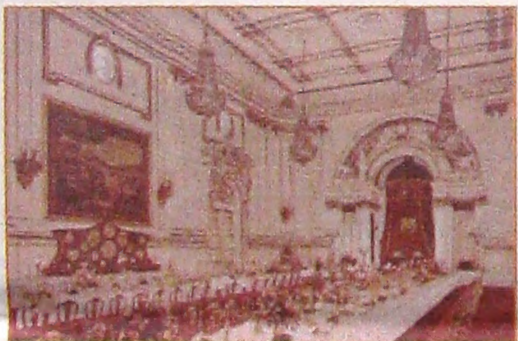
PICCADILLY CIRCUS

Dar să părăsim atmosfera sobră a muzeelor pentru una mai veselă. Să mergem, tot în zona centrală a Londrei, într-o altă piaţă: ***Piccadilly Circus***.

Oamenii s-au întâlnit şi se întâlnesc aici sub figura simbolică a lui Eros, iniţial concepută ca un înger al îndurării, dar redenumit după zeul grec al iubirii. Ţintind elegant cu arcul, Eros aproape a devenit efigie a capitalei. E ridicat în 1892 în memoria contelui Shaftsbury, un filantrop Victorian.

Zona circului are cea mai halucinantă densitate de reclame de neon care marchează intrarea în cel mai animat cartier de distracţie, cu săli de cinema, teatre, cluburi de noapte, restaurante şi berării.

Mulţi fumează ţigări Pall Mall dar nu ştiu de unde provine acest nume faimos în industria tutunului: exista o stradă selectă care îşi trage numele de la jocul palle malle, un amestec între cricket şi golf, care se juca prin părţile locului pe la începutul sec. XVII. Aici au luat fiinţă cluburi selecte de gentlemani, unde nu erau admise femei. Clădirile cluburilor au fost proiectate de cei mai distinşi arhitecţi ai acelor

vremuri. Şi astăzi există cluburi cu somptuoase interioare, bine conservate, dar numai membrii şi oaspeţii lor au acces.

BUCKINGAM PALACE

Ar fi trebuit să încep deschiderea prezentării cu Buckingam Palace, dar, după cum se vede, am preferat centrul Londrei.

La *Buckingam Palace* locuieşte regina şi tot aici este biroul ei; tot aici au loc ceremonii oficiale, cum ar fi dineurile cu ocazia vizitelor şefilor de stat.

La palat lucrează cam 300 de oameni printre care personalul de servici şi funcţionarii Casei Regale, care organizează agenda de afaceri a reginei. Nu am vizitat palatul din cauza aglomeraţiei, dar nu prea regret deoarece consultând ghidul, puţine camere erau accesibile turiştilor.

GARDA REGALĂ

Dar am asistat la schimbarea gărzii, poate cel mai frumos spectacol din lume. Deşi rolul reginei este acum în mare măsură simbolic, garda de la Buckingam încă patrulează în jurul palatului.

La impresionanta ceremonie a schimbării gărzii - uniforme impecabile, comenzi strigate, fanfara militară - vechea gardă aliniată în faţa palatului predă schimbul noii gărzi. Garda este formată din 3 ofiţeri şi 40 de soldaţi când regina se află la palat şi din 3 ofiţeri şi 31 de soldaţi când regina este plecată. Ceremonia se desfăşoară sub ochii publicului, în faţa palatului.

TURNUL LONDREI

Dar am mai văzut **o schimbare de gardă** - după garda călare şi Buckingam - la cea din ***Turnul Londrei***, numită *Ceremonia Cheilor*.

Şi acesta este un simbol al Londrei. Cea mai mare parte din cei 900 de ani ai săi, Turnul a fost simbol al groazei: cei acuzaţi de lezmajestate erau aruncaţi între zidurile sale umede; mulţi n-au supravieţuit sau au fost torturaţi înainte de a-şi afla un violent sfârşit pe ***Tower Hill***, în apropiere, în faţa mulţimii.

În interior există alt turn, denumit ***Queen's House***, reşedinţa oficială a guvernatorului Turnului, care în 1941 l-a avut ca prizonier şi pe conducătorul nazist **Rudolf Hess**.

Dar turiştii nu vin la Turnul Londrei pentru a vedea celulele unde erau închişi deţinuţii, ci pentru a vedea ***Bijuteriile Coroanei***, mărturii viguroase ale puterii şi bogăţiei regale. Acestea cuprind setul de coroane, globuri şi săbii de ceremonie folosite la încoronări şi alte ocazii oficiale. Preţul lor este imposibil de estimat, dar valoarea lor este irelevantă pe lângă enorma semnificaţie în viaţa istorică şi religioasă a regatului. În Turn se pot vedea 10 coroane. Multe dintre acestea n-au mai fost purtate de ani de zile, dar *Coroana Imperială* este în uz constant; are 2800 de diamante, 273 de perle şi alte pietre preţioase. Regina o poartă la ocazii oficiale precum deschiderea Parlamentului. În afară de coroane mai există şi alte piese esenţiale ceremonialului de încoronare: 3 săbii ale Justiţiei, simbolizând mila, justiţia spirituală şi cea temporară, Globul (o sferă de aur goală pe dinăuntru şi încrustată cu diamante, cântărind cam 1,3 kg), sceptrul cu cruce (care conţine cel mai mare diamant şlefuit din lume, prima Stea a Africii, de 530 de carate; nestemata brută a avut 3106 carate).

Cel mai celebru locuitor al Turnului e, de fapt, o colonie de 9 corbi; există o legendă conform căreia dacă aceasta va părăsi Turnul, regatul se va prăbuşi; un gardian are grijă de păsări.

MAGAZINE LONDONEZE

Ar fi nefiresc să nu vorbesc de **magazinele londoneze** renumite, prin tradiţie, în toată lumea.

"Regele magazinelor" este ***Harrad's*** cu 300 de departamente şi 4000 de angajaţi. Preţurile nu sunt aşa mari cum te-ai aştepta. Noaptea magazinul este iluminat feric de 12000 de becuri.

Mi-a plăcut însă mai mult uriaşul magazin ***Selfridge*** din Oxford Street. Mai ieftin, care avea de toate, de la genţile Gucci şi eşarfele Hermes, la articole alimentare aduse din toată lumea şi articole cosmice.

"Marks and Spencer" este o firmă londoneză cu peste 700 de magazine în toată lumea, cu produse "sub etichetă proprie". A evoluat mult din 1882, când emigrantul Marks avea o tarabă deasupra căreia stătea scris "nu întrebaţi preţul: 1 penny". Astăzi articolele vestimentare ce poartă numele firmei sunt scumpe, mai ales lenjeria intimă.

HAYDE PARK

Dar să ne continuăm raidul prin Londra şi să ne odihnim pe o bancă din Hayde Park, care este unul dintre cele mai îndrăgite locuri de recreere ale oraşului.

Alături este un parc cu multă lume, Speakers Carnes, de fapt un colţ a lui Hayde Park.

O lege din 1872 a legalizat adunările publice, **îngăduind oratorilor să vorbească despre orice**; de atunci acest loc a devenit locul favorit pentru viitorii oratori şi **pentru un mare număr de excentrici**. Merită să-ţi petreci ceva timp aici duminica: purtători de cuvânt ai unor minorităţi sau ai unor partide politice cu un singur membru îşi exprimă planurile pentru propăşirea omenirii, iar adunarea de gură-cască îi hărţuieşte fără cruţare.

CATEDRALA SF. PAUL

Ca orice metropolă, Londra are un mare număr de biserici, cu faţade şi interioare care vădesc un rafinat simţ estetic al constructorilor.

Cea mai impunătoare dintre ele este ***Catedrala Sf. Paul***, vizitatorul fiind imediat impresionat de

interiorul echilibrat, bine ordonat şi extrem de încăpător. Aici, printre altele, a avut loc şi căsătoria prinţului Charles cu Lady Diana Spencer în 1981. Catedrala are o neobişnuită acustică, care face ca şoaptele să stârnească ecouri de jur împrejurul domului. Ca să îi încerci acustica, trebuie să urci 259 de trepte până în *Galeria Şoaptelor*. În cripta catedralei pot fi văzute mormintele ridicate întru omagierea marilor figuri ale trecutului şi ale unor eroi foarte populari, precum Lordul Nelson, dar şi un bust al aventurierului Lawrence al Arabiei.

TOWER BRIDGE

Fluviul Tamisa este traversat de câteva poduri, cel mai celebru fiind Tower Bridge. Terminat în 1894, această spectaculoasă piesă de inginerie Victoriană a devenit rapid simbolul Londrei. Turnurile sale susţin scripetele de ridicare a fâşiei de rulare, atunci când pe dedesubt trebuie să treacă vapoare mari, sau pentru alte ocazii speciale. Pasarela deschisă publicului permite o frumoasă privelişte în lungul fluviului. Când este ridicat, podul are 40 m înălţime şi 60 m deschidere; în zilele de glorie se ridica de 5 ori pe zi. Până în vârful turnurilor sunt aproape 300 m, iar scripeţii, din epoca Victoriană, au fost acţionaţi cu abur până în 1976.

COVENT GARDEN

Opera Regală din ***Covent Garden*** este, alături de Şcoala din Milano şi Metropolitan din New York, **printre primele trei opere din lume.**

Opera a fost proiectată în 1858; în 1892 s-a prezentat *Inelul Nibelungilor* de Wagner, dirijată de Gustav Mahler.

Cererea de bilete este aici permanentă, unele bilete costând peste 100 de lire sterline, şi sunt greu de procurat.

Tot în ***Covent Garden*** se află **cel mai mare teatru din Londra, *Coloseum***, această exuberantă clădire, dată în folosinţă în 1904, având un glob enorm în vârf. A fost primul teatru cu lifturi din Europa şi are o capacitate de 2500 de locuri.

Londra are o mare varietate de distracţii pe care numai marile metropole le pot oferi: în afara teatrelor, cabaretelor, aici are loc turneul cel mai important de tenis din lume, la ***Wimbledon***; meciurile de fotbal se desfăşoară pe stadioanele moderne ale echipelor Chelsea sau Arsenal, iar cele de rugby pe Twickenham. De asemenea, în luna noiembrie are loc un festival al filmului, când sunt proiectate peste 100 de filme din diverse ţări.

În încheierea prezentării Londrei, celor care vor să viziteze acest oraş le fac o recomandare: să treacă pragul ***muzeului Tussand***. Este un muzeu al figurilor din ceară. Expoziţia a avut loc în 1835. Astăzi aici se găsesc Shakespeare, Hitler, Martin Luther King şi mulţi regi, oameni de stat şi conducători de naţiuni, scriitori şi artişti. *Camera Ororilor*, cea mai renumită din muzeu, conţine reconstruirea unor episoade oripilante, printre care şi atmosfera sumbră a unei străzi din vremea lui Jack Spintecătorul.

Şi tot la capitolul amuzament: ieşind de la muzeul figurilor de ceară, vizitaţi şi casa-muzeu din Baker Street nr. 237-239. Cred că ştiţi că aici a locuit detectivul fictiv Sherlock Holmes, în cărţile scrise de Sir Arthur Conan Doyle, pe care orice om le-a citit în copilărie.

SEMNIFICAŢIA CREŞTINĂ A NUMELOR (IV)

(continuare din numărul trecut)

Continuăm cu dezvăluirea semnificaţiei creştine a numelor, referindu-ne în mod special la numele de botez al unor legionari ce şi-au dat viaţa pentru apărarea neamului românesc, a ţării şi a creştinătăţii:

ADAM (Adam Vilmos - martir legionar asasinat de către autorităţi în noaptea de 21/22 sept. 1939)

Numele provine din ebraică şi înseamnă "*pământ, cel făcut din ţărână, din lut roşu*". Aminteşte, pe de o parte, de Adam, strămoşul nostru, al tuturor, iar pe de altă parte de faptul că "*din pământ am fost făcuţi şi în pământ ne vom întoarce*" - **adică prin viaţă suntem trecători şi tot ceea ce rămâne în urma noastră sunt lucrurile şi faptele bune care ne mântuiesc, câştigând prin ele viaţa veşnică.** "*Viaţa pământească îi este dată omului să-şi pregătească veşnicia. Viaţa de aici este doar o şcoală în pregătirea noastră pentru viaţa veşnică*". - Nicodim, Patriarh al României.

Adam a fost primul om creat de Dumnezeu. **Adam şi Eva, cei dintâi oameni, sunt prăznuiţi la 18 decembrie.**

ANDREI (Andrei Mocanu - martir legionar asasinat de către autorităţi în noaptea de 21/22 Sept. 1939, Andrei Hasu - luptător anticomunist din munţi, căzut la datoria către Cruce şi Ţară)

Acest nume provine din greacă şi înseamnă "bărbăţie, curaj". Ne aminteşte că viaţa este o luptă cu ispitele de tot felul, cu greutăţi, cu neputinţe, cu duşmanii lui Hristos, cărora trebuie să le facem faţă cu bărbăţie şi curaj. Dar creştinul nu se luptă doar cu ispitele, ci şi cu sine însuşi, încercând prin tot ceea ce face să fie un om tot mai bun. "Unde este sfinţenie, acolo este şi curaj." - Sf. Ioan Gură de Aur.

Sf. Andrei a fost unul dintre cei 12 Apostoli ai Mântuitorului, **fratele lui Petru** (Simon) care era cel mai vârstnic dintre Apostoli. **Se bucură de o cinstire deosebită pe teritoriul României şi în întreaga istorie a neamului nostru, deoarece - după ce Mântuitorul le-a dat Apostolilor îndemnul Său de a merge şi de a boteza toate neamurile, creştinându-le - Sf. Apostol Andrei a ajuns şi în părţile noastre, anume în Dobrogea de azi, unde a întemeiat primele comunităţi creştine de aici.** Există numeroase mărturii: Peştera Sf. Apostol Andrei, Izvorul Sf. Apostol Andrei, colinde, cântece populare şi multe alte dovezi.

După ani de zile în care Sf. Andrei a propovăduit credinţa creştină, în cele din urmă a fost omorât de necredincioşi, fiind răstignit pe o cruce **în forma literei X**, numită de atunci "**Crucea Sfântului Andrei**".

În întreaga sa viaţă Sf. Apostol Andrei nu a încetat nici un moment să le vestească oamenilor învăţătura creştină şi, cu siguranţă, **nici acum nu încetează să se roage pentru mântuirea noastră, el devenind ocrotitorul României.**

Ziua Sf. Apostol Andrei este 30 Noiembrie.

Zilele altor sfinţi ce poartă şi ei acest frumos nume se sărbătoresc la diferite date: Sf. Andrei Criteanul – la 4 Iulie, Sf. Andrei Rubliov – la 4 Iulie, Sf. Mucenic Andrei – la 9 Iulie.

DUMITRU (Dumitru Constantinescu, Dumitru Dugaru, Dumitru Cavachi, Dumitru Jude, Dumitru V. Păucă, Dumitru Iacob Soroceanu, Dumitru Chiraliţa, Dumitru Mânzu, Dumitru Filip, Dumitru Abajiu, Dumitru Toader, Dumitru Diaconescu - martiri legionari asasinaţi de către autorităţi în noaptea de 21/22 Sept. 1939; Miti Dumitrescu - legionar asasinat de către autorităţi în ziua de 21 Sept. 1939; Dumitru Borzea - martir legionar asasinat în febr. 1939)

Acest nume provine din greacă şi înseamnă "pământul-mamă", în sensul legăturii sfinte dintre om şi pământul pe care s-a născut. Omul nu poate trăi rupt de natura în mijlocul căreia a fost creat de Dumnezeu. Aşa cum trebuie să păstrăm în ordine şi în curăţenie casa sau gospodăria noastră, la fel, după puterile fiecăruia, trebuie să ne îngrijim de tot ceea ce ne înconjoară. Natura întreagă este casa în care trăim împreună, peste tot unde ne aflăm trebuie să păstram ordinea şi curăţenia. "*Pământ eşti şi în pământ te vei întoarce!*" – Sf. Scriptură, Facerea III, 19.

De-a lungul vremii au trăit mai mulţi sfinţi cu acest nume. Sf. Mare Mucenic Dimitrie este unul dintre cei mai preţuiţi sfinţi din calendarul creştin, multe şi mari minuni fiind legate de numele acestuia. **Sărbătoarea Sf. Mare Mucenic Dimitrie este pe 26 Octombrie.**

In România se bucură de o cinstire deosebită **Dimitrie Basarabov** care a fost un cuvios retras ce şi-a petrecut viaţa în post şi rugăciune. După ce a murit au fost descoperite **sfintele sale moaşte care, de sute de ani, săvârşesc minuni** în sufletul şi în viaţa celor care vin şi se apropie de ele cu credinţă şi speranţă. Sfintele sale moaşte se afla în **Catedrala Patriarhală din Bucureşti, Sf. Dimitrie Basarabov fiind ocrotitorul acestui oraş.**

Sărbătoarea acestui mare sfânt este pe **27 Octombrie**, zi de pelerinaj in inima Bucureştiului.

EMIL, EMILIAN (*Emil Siancu*, Emil Nicolae - martiri legionari asasinaţi de către autorităţi în noaptea de 21/22 Sept. 1939)

Acest nume provine din latină şi înseamnă "concurent", amintindu-ne că viaţa este o competiţie. Dar fiecare dintre noi nu trebuie să poarte o concurenţă meschină, materială împotriva celorlalţi, ci înainte de toate trebuie să poarte o competiţie cu sine însuşi, căutând în fiecare zi să fie mai bun. Viaţa este o luptă şi o competiţie, dar cei din jurul nostru nu ne sunt adversari, ci coechipieri, căci doar împreună putem trece cu bine peste tot ce se întâmplă în viaţă, fie necazuri, fie bucurii. "*Orice necaz împărtăşit e de două ori mai mic, orice bucurie împărtăşită e de două ori mai mare.*" - Sf. Ioan Gură de Aur.

Sfântul Mucenic Emilian a fost un tânăr creştin ce se trăgea dintr-o familie bogată. A dat dovadă de mult curaj atunci când **a spart statuile idolilor din cetatea sa.** A rămas statornic în credinţa creştină în ciuda chinurilor la care a fost supus. **Deşi a fost aruncat în foc, trupul său nu a ars**, această minune fiind mărturie a sfinţeniei sale.

Ziua Sf. Emilian de la Durostor este la 18 Iulie.

EUGEN, EUGENIA (*Eugen Ionică*, Eugen Constantin Stamate – martiri legionari asasinaţi de către autorităţi în noaptea de 21/22 Sept. 1939)

Acest nume provine din greacă şi înseamnă "de neam bun". El ne sugerează că orice om este de neam bun deoarece suntem toţi fiii lui Dumnezeu. Niciodată nu trebuie să uităm acest lucru, silindu-ne, printr-o viaţă onestă şi curată, să facem cinste acestui neam bun din care ne tragem: neamul omenesc. Cu atât mai mult noi, creştinii, trebuie să arătăm tuturor că religia noastră este o religie a iubirii. "Sunt şi eu om muritor asemenea tuturor şi am coborât din neamul celui dintâi om zidit din pământ... Şi nici un rege n-a început altfel, când s-a născut. Căci toţi încep viaţa în acelaşi fel şi o termină iarăşi la fel. De aceea *m-am rugat şi mi s-a dat înţelepciune, am chemat şi duhul cuminţeniei a coborât in mine.*"- Sf. Scriptură, înţelepciunea lui Solomon VII, 1-7.

Sf. Cuvioasa Martira Eugenia a fost o tânără romană, din vremea persecuţiilor creştine, care, deşi se trăgea dintr-un neam ales, a preferat să fugă pe ascuns, neştiută de nimeni şi să se retragă într-o mănăstire, pentru a se ruga şi a-şi închina viaţa Efesraiului, în linişte şi în anonimat. Pildă de smerenie şi simplitate, Sf. Eugenia a ajuns la conducerea mănăstirii, sfârşind în cele din urmă ca martiră pentru credinţa în Hristos.

Ziua Sf. Eugenia este la 24 Decembrie.

DRAGOŞ (Dragoş Popovici - martir legionar împuşcat la Huedin în febr. 1939 şi ars la Crematoriu)

Acest nume provine din slavă şi înseamnă "drag, iubit, îndrăgit". El semnifică faptul că orice copil este un suflet drag şi iubit de părinţi, de rude şi prieteni. Dar mai mult, acest nume ne arată că orice om este şi rămâne întreaga sa viaţă îndrăgit şi iubit de Dumnezeu. Dragostea este cea care trebuie să ne apropie unii de alţii şi, împreună, de Dumnezeu. "Unde este iubire, acolo este Dumnezeu" - Fericitul Augustin.

Dragoş este un nume cu o frumoasă tradiţie la români, amintind de mari personalităţi din istoria neamului nostru, cel mai important fiind *Dragoş Vodă, domnitorul Moldovei.*

NICOLAE, NICOLETA (*Nicolae Totu*, Nicolae Prodea, *Nicolae Strugaru*, Nicolae Comănescu, Nicolae Maricari, Nicolae Eremia, Nicolae Dănilă, Nicolae Gheorghevici, Nicolae Vasilescu, Nicolae Codrea, Nicolae Galescu, Nicolae Voinea, Nicolae Malinici, Nicolae Pădureanu, Nicolae Nicolici Lehaciu, *Nicoară Iordache* - martiri legionari asasinaţi de către autorităţi în noaptea de 21/22 Sept. 1939; *Nicolae Dumitrescu* - martir legionar strangulat la 25 ian. 1939; ***Nicoleta Nicolescu*** - martir legionar, schingiuită şi arsă în Crematoriu la 10 iulie 1939; Nicolae Mazilu - luptător din munţi împuşcat de către autorităţile comuniste)

Acest nume provine din greacă şi înseamnă "victoria poporului, izbânda neamului"; ne arată că nu trebuie să fim egoişti, să ne intereseze doar binele şi izbânda noastră sau a celor apropiaţi nouă, ci trebuie să dorim şi să contribuim, după puterile noastre, la bunăstarea tuturor românilor, dăruind, înainte de toate, un zâmbet, o vorbă bună, un sfat, un ajutor material. Atunci când un creştin dă dovadă de înţelegere, de milă şi dragoste, nu doar el are de câştigat înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor, ci noi toţi avem de câştigat, fiindcă ce ne-am putea dori mai mult în jurul nostru decât oameni buni şi sinceri, prieteni devotaţi şi uniţi!

Sf. Ierarh Nicolae este un mare sfânt al Bisericii Ortodoxe, bucurându-se de o aleasă cinstire. El este icoana bunătăţii şi a dărniciei.

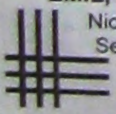
Se trăgea din părinţi creştini şi bogaţi, dar după moartea acestora şi-a împărţit întreaga avere săracilor şi s-a călugărit. Ajungând mitropolit, Sf. Nicolae se ocupa mai mult decât oricine de soarta celor necăjiţi, ajutându-i cu bucate şi bani, cu sfaturi şi rugăciuni.

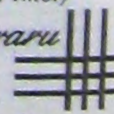
Sf. Nicolae este patronul şi ocrotitorul copiilor care aşteaptă în fiecare an daruri de ziua acestuia, 6 Decembrie.

O parte din sfintele sale moaşte se afla la Biserica Sf. Gheorghe Nou din centrul Bucureştiului, loc de permanent pelerinaj pentru credincioşii români din întreaga ţară - şi nu numai.

(continuare în numărul viitor)

Ionuţ Moraru

PRIN CAZINOURILE BUCUREŞTENE

Nu ştiu decât trei jocuri de noroc: două de cărţi (tabinet şi poker), şi unul de zaruri, pe care-l cunoaşte chiar şi cel care nu citeşte niciodată un ziar, adică table. Din această cauză, într-un fel mă simt "inferior" prietenilor mei, care cu regularitate se întâlnesc şi joacă whist, canastă, 66, "red dog" şi, mai ales, cel mai frumos, care obligă mintea la "gimnastică", bridge. S-au oferit în repetate rânduri să mă primească în cercul lor şi să mă învețe aceste jocuri, dar am fost şi sunt sceptic deoarece, la vârsta mea, "pricep greu şi uit repede..."

Am fost la Monte Carlo, Saint Tropez sau Nissa, unde sunt numeroase cazinouri care atrag jucători pătimaşi din toată lumea, dar, aşa cum am spus, fiind novice şi, mai ales, având buzunarele goale, nu aveam motive să le trec pragul. Totuşi acest lucru s-a petrecut în urmă cu zece ani, în Statele Unite ale Americii. Am plecat de la Los Angeles într-o excursie de trei zile în cel mai celebru oraş al jocurilor de hazard, Las Vegas. (Statisticile arată că în fiecare an cca. 15 milioane de vizitatori îşi uşurează buzunarele de sume uneori astronomice într-un omagiu adus frivolităţii, lăcomiei şi distracţiei. Născut în pustiu, oraşul a prins viaţă în 1946, când Bugsy Siegel a deschis Hotelul Flamingo, neeconomisind nimic pentru interiorul somptuos. Hotelul avea o faţadă roz, cu reclame luminoase, care a impus noi standarde în ceea ce priveşte fanfaronada. În Las Vegas noaptea e zi şi ziua e noapte, aşa că atunci când ard razele soarelui toată lumea doarme.) Am vizitat numeroase cazinouri şi, ca să "mă dau mare", am jucat şi eu poker mecanic, trăgând de manete în speranţa să am cât mai multe cărţi de aceeaşi culoare sau valoare din cele 5 afişate pe ecran. Miza cea mai de jos, 10 cenţi, o "învârtitură"; câştigam o dată şi pierdeam de 10-15 ori, aşa că în final m-am uşurat de 20-30 de dolari. Dar mă pot "da mare": "Am jucat la Las Vegas". Mi-a rămas în minte oraşul superb luminat noaptea, cascadele de lumini orbitoare, showurile în aer liber din faţa marilor hoteluri, cu artişti fantastici din toate domeniile, cu regizori cu idei inimaginabile, cu femei frumoase care alcătuiau majoritatea celor care luau loc la mese. Cel mai mult mi-a plăcut celebrul cazinou Cezar, lung de aproape un kilometru, cu câteva orchestre, cu o cascadă de apă, un vaporaş cu piraţi, cu zeci de mese de ruletă şi tot atâtea - dacă nu mai multe - mese cu postav verde, cu o sală imensă unde au loc cu regularitate gale de box profesionist, unde se pun în joc centurile de campioni mondiali. Dar nu în mai mică măsură mi-au plăcut cazinourile mai noi cum ar fi Cleopatra, Paris, Piramida sau M.G.M (iniţialele faimosului producător hollywoodian de film).

Şi în România a existat o tradiţie a cazinourilor, dar acestea se găseau în perioada interbelică numai la Sinaia (Palace), Constanţa, unul sau două în Bucureşti, la Timişoara şi cam atât. Ieşeanul, clujeanul sau craioveanul trebuiau să vină în puţinele oraşe ca să îşi încerce norocul.

După 89 am asistat cu nespusă uimire la apariţia în lanţ, în aproape toate oraşele mari ale ţării, la zeci şi sute de mici cazinouri, ceea ce mă face să cred că ne situăm, în această privinţă, printre primele ţări europene.

Locuiesc pe o stradă perpendiculară pe Şos. Ştefan cel Mare şi afirm de data aceasta cu certitudine că **pe o rază de numai un kilometru funcţionează în jur de 15 astfel de unităţi**: trei pe Bd. Lacul Tei, unul pe Lizeanu, patru în jurul Pieţei Obor (!), două la începutul Căii Colentina, 4-5 pe Şos. Ştefan cel Mare, de la Obor la Calea Dorobanţi.

Ce-i mai trebuie chelului decât tichie cu mărgăritar: avem şomaj, salariul mediu pe economie e de 220 euro, dar avem "cazinouri" şi pe străduţele secundare, nu numai pe marile bulevarde!

În urmă cu o săptămână am trecut şi eu pragul unui cazinou bucureştean, poate cel mai reprezentativ, **HILTON**, de 5 stele.

O prietenă cu boala incurabilă a jocurilor de noroc, cu o avere estimată la minimum jumătate de milion de euro, m-a rugat să o însoţesc, poate îi port noroc. Şi cum **curiozitatea este unul dintre defectele mele majore**, am acceptat rolul de chibiţ care trebuie să păstreze două reguli absolut obligatorii: să nu vorbească sau să-şi dea cu părerea şi să nu-i miroasă picioarele...

În sala mare şi elegantă, cu aer condiţionat, se

aflau cinci rulete, tot atâtea mese cu catifea verde şi peste 10 automate pentru jocurile de cărţi. Nu există taxă, dar se cere buletinul, iar poza este înregistrată pe calculator. Într-o altă sală, tot somptuoasă, erau ecrane mari de televizor, unde cei "în pauză" se puteau relaxa urmărind meciurile campionatului mondial de fotbal. Un bufet suedez, extraordinar de bine asortat, de unde nu lipseau ciorba de burtă şi cea de perişoare, supe, fripturi şi peşte de tot felul, salate şi specialităţi culinare (amintesc doar de unele: ficăţei cu susan, băuturi de mărci renumite: whisky scoţian, Campari, Martini, bere olandeză, germană şi cehă) la discreţie. Fete frumoase, toate tinere, cu fuste scurte, cu ciorapi negri şi tocuri cui, ofereau pe tăvi, la rândul lor, jucătorilor concentraţi de la mese, sucuri, cafele şi ţigări scumpe aflate în boluri de sticlă.

Dar cine erau combatanţii? Marea majoritate străini şi, dintre aceştia, cei mai mulţi erau evrei sau italieni.

Evreii** erau mai toţi în jur de 50 de ani, **veniţi special cu curse charter din Israel să joace în Bucureşti, întrucât – ATENŢIE! - la ei, în Tel Aviv, Haifa sau Ierusalim, nu există nici un cazinou, deşi Israelul este o ţară cu potenţial turistic de prim rang, cu minuni ale tehnicii vizibile pretutindeni, cu autostrăzi, clădiri şi relicve istorice, grădini irigate în plin deşert.

Italienii, mult mai tineri, comod îmbrăcaţi, vorbesc, fireşte, mai mult, pe un ton scăzut. Sunt jucători profesionişti întrucât feţele lor nu trădează nici victoria, nici pierderea, acestea fiind vizibile doar prin mărimea mormanelor de fise adunate.

Se spune că cel care pierde trebuie să schimbe locul cu altul care aduce noroc. Acesta este motivul pentru care cunoştinţa mea a părăsit după trei ore Hiltonul, mergând câteva sute de metri, până la **SALA PALATULUI**. Economia de piaţă a făcut ca o parte din aceasta, o anexă spaţioasă, să fie transformată în cazinou.

Aici nu te legitimează cu buletinul: intră cine vrea şi, mai ales, cine îşi permite. Jucătorii diferă radical de cei descrişi mai sus, de la Hotel Hilton: cei mai mulţi sunt **ţigani tineri**, neglijent îmbrăcaţi, cu ghiuluri la mâini şi lanţuri groase de aur la gât, unii cu pirandele după ei, îmbrăcate aidoma florăreselor sau celor ce lucrează la REBU. Nu fac gălăgie, se comportă civilizat, dar toţi joacă cu pasiune, făcând scurte pauze pentru a merge la bufetul suedez (şi acesta temeinic asortat). Fete cu tăvi ce au cafele, sucuri şi ţigări, oferă zâmbitoare produse celor ce nu se mişcă de la marele joc. Şi aici există camere secrete de supraveghere; vizibil este bodyguardul care, prin felul cum arată, îţi sugerează că nu e bine să îl contrazici în nici un fel.

După alte trei ore, doamna pe care o însoţeam a aplicat din nou dictonul "schimbi locul, schimbi şi norocul", astfel încât, cu mai puţini bani în poşetă, a poposit la cel de-al treilea cazinou, aflat tot în centrul capitalei, **AMBASADOR**.

Atmosfera era ca la sala de joc a Sălii Palatului - cu mai mulţi **ţigani** însă. Mulţi îmbrăcaţi în cămăşi negre, roşii, unii raşi în cap, alţii cu frizuri "creastă de cocoş" îmbibate în gel strălucitor, şi ei cu "prietene" alături de ei; destul de mulţi atacau cu îndârjire bufetul suedez, mâncând ca "sparţii" porţii pantagruelice. O atmosferă mai încinsă din cauza aglomeraţiei, în ciuda aparatelor de climatizare. Unii dintre jucători aveau lângă ei borseta plină, desigur cu "verzişori" sau "euroi" care se schimbau destul de des pe fise de toate culorile: roşii, galbene, negre, maro, portocalii, fiecare reprezentând o anumită valoare în lei. Dar nu se juca la mese cu o fisă, ci cu teancul, dar aşa cum am precizat la începutul articolului, ca orice chibiţ, m-am conformat nepunând nici o întrebare celei pe care o însoţeam.

Ca la orice cazinou din lume, şi aici fotografiatul era interzis cu desăvârşire: ţi se sparge imediat aparatul dacă ai făcut imprudenţa să-l declanşezi.

Am văzut şi o cunoscută cântăreaţă de manele care trăgea de zor la manetă (nu-i dau numele pentru că nu vreau să am neplăceri, reclama fiind aici un subiect tabu). Să se "laude" familia Becali Giovani, bunăoară, care în urmă cu 2 luni a pierdut la Hilton peste 200 000 de euro.

Cei mai mulţi nu joacă la ruletă, ci la cărţi, mai ales "blackjack", cunoscut pe româneşte ca "douăzeci şi unu": la masă iau loc până la 7 jucători care fac pariuri, iar un dealer joacă pentru casă şi stă în spatele mesei pentru a împărţi cărţile. Câştigătorul este cel care are totalul mai aproape de 21: unul câştigă, iar ceilalţi 6 pierd. La scurte intervale, cred că 15-20 de minute, dealerul se schimbă. În cămaşă cu mânecă scurtă, cel ce împarte cărţile arată jucătorilor degetele răsfirate, deschide alt pachet de cărţi noi, pe care le întinde pe postavul verde, cu o mare dexteritate şi rapiditate; nici o carte nu este mai ieşită din rând măcar cu un milimetru. Cinstea este deci pe faţă, norocul este invers mai la toţi jucătorii. Casa însă prosperă.

La miezul nopţii, ultimul popas la cel de-al 4-lea cazinou, **PALACE**.

Şi el foarte elegant, cu bufet asortat, dar fără ţigani, **numai cu românaşi** de-ai noştri. Modest îmbrăcaţi; cei mai mulţi erau mai amatori de jocuri de cărţi decât de aruncatul zarului în cercul rotativ alb - roşu. Popasul a fost mai scurt, până într-o oră, din cauza epuizării resursei financiare a cunoştinţei mele.

Nu am întrebat-o cât a pierdut, dar, după calculele mele, minim 40-50 milioane lei! Deci **a pierdut într-o noapte salariul pe an al unui muncitor necalificat!**

Cele relatate în urma vizitei mele ocazionale în cele patru cazinouri, impun celui cu scaun la cap - desigur! - reflecţii amare.

Exceptându-i pe evrei şi italieni, sunt sigur că tinerii români prezenţi nu au un serviciu stabil care să le justifice veniturile de zeci sau poate de sute de milioane de lei lunar, pe care le aruncă "pe fereastră" în câteva ore. Imensa lor majoritate ignoră şcoala, prima treaptă a progresului unei ţări, iar pentru a ajunge cât mai sus sfidează onestitatea; găsim la orice pas grosolănia şi uniformitatea nonvalorilor.

Avem conducătorii pe care îi merităm, avem "onoare" numai în turmă, iubim doar friptura din farfurie şi paiul din ochiul altuia, iar din comoditate, frică sau obişnuinţă nu schimbăm nimic, suntem străini de idealurile pentru care înaintaşii noştri au murit.

Legea 18 de odinioară, faimoasă, cea contra venitului ilicit, poate ar trebui reintrodusă şi nu ar trebui să folosim la nesfârşit "banii negri" sau economia "subterană" care sărăceşte şi falimentează ramurile vitale ale economiei naţionale.

În drum spre casă am trecut iar prin faţa Hotelului Ambasador. La ora două noaptea, o tânără cu un picior îndoit şi rezemat de zid m-a întrebat de ce sunt singur şi dacă vreau să mă acompanieze. Nu i-am răspuns şi mi-am văzut de drum, în timp ce o colegă o atenţiona că nu a ştiut să se orienteze fiindcă sunt falit din moment ce am ieşit mai înainte din Hotelul Ambasador. Am zâmbit fiindcă mi-am adus aminte de un cântec celebru din 1922, din timpul banditului Terente, în vogă acum 80 de ani: "La noi, la Brăila / Uşor se câştigă bine / La Tanti Elvira: / Nu-ţi trebuie şansă la zar, / Ci doar chiloţi cu fermoar."

Emilian Georgescu

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la chioşcurile RODIPET din BUCUREŞTI şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării, precum şi în alte localităţi pe care nu le mai enumerăm.

Vă rugăm cereţi revista, întrucât distribuitorii n-o afişează!

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacţie)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREŞTI, Tel.: (021) 322 3832

Anastase Buciuneanu – Constanţa: Însemnările dvs. "Din anii tragediei şi martirizării neamului românesc", scrise cu simplitatea şi sinceritatea ţăranului legat de moştenirea trecutului şi dragostea pentru Ţară, au fost pentru mine un prilej de rememorare a frumoasei şi dârzei dvs. atitudini legionare pe care am apreciat-o de când ne-am cunoscut şi mai ales de când mulţi alţi aromâni (simpatizanţi legionari sau chiar foşti legionari) consideră că au suferit destul în închisori şi că "şi-au făcut astfel datoria faţă de Mişcare şi Ţară" (??!). Dvs., ca şi comandantul legionar dr. Ionel Zeana, ca şi Maria Spânachi, Gh. Tache, Const. Teja (ca să amintesc numai câţiva dintre macedo-românii contemporani cu mine) aţi rămas un adevărat camarad şi Senator legionar. Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

Vasile Anei – Baia Mare: De data aceasta nu numai destinatarul, dl. Zelea Codreanu, dar nimeni din redacţie nu a reuşit să descifreze nimic din lunga dvs. misivă ilizibilă (măcar din precedenta am putut să înţelegem cam jumătate!). Vă rugăm, dacă ne mai scrieţi, să ne trimiteţi pagini dactilografiate.

Ionel Murar – Tormac, Timiş: Întrucât rândurile dvs. – interesante, deşi pe alocuri ambigui din cauza excesivei stilizări – sunt totuşi prea puţine pentru a se constitui într-un articol cât de mic, conform dorinţei dvs. reproduc aici două idei pe care le-am reţinut din scrisoare: "*Bătrâneţea naţiei române a venit brusc, aşa cum vine zăpada într-o dimineaţă când, la trezire, vezi că totul este alb*"; "*Visul este luxul gândirii. Sufletul nostru trebuie înzdrăvenit.*" La scrisoarea precedentă pe care spuneţi că ne-aţi trimis-o, nu v-am răspuns dintr-un motiv foarte simplu: nu am primit nici o scrisoare de la dvs. înainte de aceasta! Am verificat corespondenţa să văd dacă nu am omis eu, din greşeală, vreo scrisoare, dar nu. (Iar secretarul nostru de redacţie, veşnic neobositul camarad Nicolae Badea, este de o conştiinciozitate şi o ordine exemplară, deci este exclus să fi rătăcit el misiva dvs.) ***Cu această ocazie îi rog pe toţi cititorii ca, dacă nu primesc răspuns, să nu creadă că nu vrem să le răspundem, şi să trimită o nouă scrisoare. Din când în când mai au loc şi incidente cu poşta română (de vreo două ori până acum)... Răspundem tuturor celor care ne scriu, indiferent de ceea ce ne scriu.*** *(răspundem chiar şi în particular celor care ne solicită expres acest lucru).*

Mirel Ionaşcu – Slatina: Aproape în fiecare lună am răspuns câte unui cititor în legătură cu subiectul Sima, considerând că "repetiţia este mama învăţăturii" şi că astfel se va întipări mai bine în conştiinţa <u>tuturor</u> cine a fost cu adevărat Sima! De râie se scapă, dar pare-se că de Sima nu scăpăm nici după ce a putrezit - la propriu şi, mai ales, la figurat! De acum trei ani, de la apariţia revistei, tirajul şi numărul cititorilor s-au triplat, şi poate de aceea unii dintre cititorii noştri nu cunosc serialul "Sunt simist, dar mă tratez" care răspunde oricărei întrebări legate de acest degenerat. Dacă doriţi, vă putem expedia câteva numere vechi ale revistei. (De altfel, pentru clarificarea deplină a tuturor, fie aceştia simpatizanţi, istorici sau oameni "de pe stradă", la sfârşitul anului voi publica o carte pe scheletul acestui serial, întrucât consider că aceasta va avea un impact mult mai mare asupra publicului.)

Horaţiu Bob – Timişoara: Vă mulţumim pentru atenţia cu care ne urmăriţi şi pentru bunele intenţii; am apreciat, totodată, eleganţa dvs. sufletească. Sunt însă nevoită să vă contrazic la capitolul "distincţii militare": România a avut, aşa cum am afirmat la Poşta Redacţiei din numărul trecut, doar trei mareşali: Alexandru Averescu, Constantin Prezan (distinşi în primul război mondial), şi Ion Antonescu. Nici regele Ferdinand şi nici Mihai nu au avut gradul de mareşali, ci au fost, pur şi simplu, în calitate de monarhi, şefii supremi ai Armatei.

Viorica Mihalcea – Constanţa: Într-adevăr, bunicul dvs., av. Miltiade Cutava din Constanţa, s-a numărat printre numeroşii apărători ai lui Ion Moţa, veniţi din toate părţile (Iaşi, Cluj, Timişoara, Cernăuţi, Craiova, Bucureşti, Constanţa), la procesul judecat la Curtea cu juraţi din Ilfov, în 1924. (Moţa trăsese în trădătorul Vernichescu şi – atenţie: nu-l omorâse, aşa cum mincinos susţin unii chiar şi azi - ci îl rănise). Unul dintre motivele pentru care a fost considerat "antisemit" bunicul dvs., l-am aflat întâmplător, mai demult (am reţinut numele de Miltiade Cutava din cartea lui Grigore Traian Pop, "Mişcarea Legionară" - Ed. Ion Crisoiu, Buc., 1999): bunicul dvs. a prezentat, în pledoaria sa, părerile unor mari personalităţi ale omenirii despre evrei, iar aceştia şi slujitorii lor taxează ca antisemit pe oricine nu este de acord cu ei (vorba celebrului prof. Nae Ionescu). Încerc să vă satisfac curiozitatea şi reproduc o parte a pledoariei bunicului dvs. (înşiruirea personalităţilor care "şi-au permis" să nu-i laude pe evrei, şi o parte dintre motivele acestora): prinţul Kropotkin ("întrec în ferocitate până şi hienele"), *Voltaire ("sunt dominaţi de duşmănia cea mai completă faţă de toate popoarele care îi tolerează")*, Fourier, Proudhon, *Rousseau*, Diderot, Nordau, *Lev Tolstoi*, *Bismarck*, Michelet, Bacunian, *Spinoza*, Renan, Feuerbach, Diodor, *Tacit*, *Sfântul Petru*, *Frederich cel Mare*, Cobden ("nu se poate afla naţiune mai nedreaptă decât evreii"), Add El Cadîr a Hani, *Goethe* ("nu trebuie să tolerăm ovrei în mijlocul nostru, căci *cum am putea oare să le facem parte la cultura cea mai înaltă, a cărei obârşie ei o neagă?"*), Portalis, Drumont, *Schopenhauer*, Hamann ("ovreii formează cea mai ruşinoasă şi cea mai de dispreţuit dintre naţiuni: târâtoare în vremuri de restrişte şi obraznică în vremuri de prosperitate"), *Nietzsche ("rasa iudaică se înfăţişează ca antipodul adevăratei rase nobile şi creatoare în lumea morală; pentru iudei valorile morale ale unor popoare, cum erau elinii şi romanii, nu puteau fi de înţeles; ovreii nu puteau fi filosofi, artişti, savanţi, cum au fost cei ai Eladei şi ai Romei, ci pseudo-profeţi şi pseudo-apostoli ai mizericordiei şi fanatismului")*, *Dostoievski ("ovreii vor smulge creştinismul şi vor distruge civilizaţiunea")*, Lazare, Mendelssohn, Burnouf, Lambelin, Rohling, Latimas, *Kant ("o naţiune de înşelători")*, *Napoleon ("răul pe care îl fac ovreii nu provine de la indivizi, ci chiar de la constituţia acestui popor blestemat")*, *Vasile Conta ("România Mare va pieri ca naţiune dacă va acorda drepturi politice ovreilor şi mahomedanilor")*, *Mihail Kogălniceanu ("mai cu deosebire cei care locuiesc pe la sate, sunt o pacoste pentru ţăranul român")*, *Mihail Eminescu* ("din cele mai sângeroase sacrificii ale omenirii, neamul care s-a folosit cel mai mult, fără să rişte nimic, au fost ovreii; *ei conspiră în sinagogi şi havre în contra creştinilor; ei sunt o rasă internaţională, incapabilă de patriotism teritorial; lor le sunt indiferente limitele teritoriale şi limbile naţionale*"), *Vasile Alecsandri* ("sunt cei mai exclusivişti din toţi locuitorii pământului"), *Ion Brătianu ("nicăieri şi niciodată nu m-am simţit aşa de contrariat ca în Berlinul jidovimei")* ş.a. (Până şi Marx se află în această listă: "baza *iudaismului* e o mare pasiune practică şi o mare poftă de câştig; *cultul lor religios se reduce la împilare, iar adevăratul lor Dumnezeu este banul*".) Impresionantă enumerare, nu?!

Elie Bozdogan – Timişoara: Am primit cartea dvs. cu "*250 de Muşcograme*", din care am reţinut două: "*AERAŢII*": *"Se plâng în şcoală profesorii / şi hangu-l ţin afară editorii / că nu se mai citeşte poezie / şi cauza, te-ntrebi, "Care să fie?" / Ochii îmi cad pe actuala "poezie": /* <<PERIFERIE>>. <<Atingi spirala unui şurub / şi te miri de propriile-ţi degete, / un câine credincios păzeşte cerul, / o căruţă târându-se cum o ploaie măruntă, / zei dereglaţi cum maşinile.>> *Citind-o simţi fiori "estetici" / pe-o nevăzută scară coborând / pe trup în jos, / nu-n faţă, ci în dos, / pân' la un loc obscen / care rimează cu cuvântul <<jur>>*", şi "*REGELE ANIMALELOR*": *"Nu mai vreau să-mi ziceţi leu, / numele-mi l-au compromis nişte mişei: / pentru doar un chil de porc – tupeu! - / pretinzând azi douăzeci de lei!"*

Redacţia revistei "*Tibiscus*" – Uzdin, Serbia: De fiecare dată când primim veşti de la dragii noştri Români din Serbia ne bucurăm; am înregistrat cu satisfacţie noile apariţii editoriale: "Flasirani bluz" (cartea de poezie boemă a redactorului "*Florii de latinitate*" şi al "*Tibiscusului*", dl. Vasile Barbu), "Oameni de seamă ai Banatului" (actele simpozionului internaţional redactate tot de dl. Vasile Barbu), "Un om şi o carte" (Mărioara Sârbu), fabulele d-lui Arcadie Chirşbaum, ca şi planul editorial pe 2006 al "*Tibiscusului*", care va ajunge la magicul număr de 100 de titluri tipărite: "Antologie a poeziei româneşti din Serbia", "Biserica românească din Timoc şi Banatul sârbesc", "Legende de pe Valea Timocului", "Românii din Biserica Albă", "Medici români din Banat" ş. a., şi suntem impresionaţi că istoricul uzdinean Trinţu Măran a mai scos de sub tipar trei noi cărţi de documente privind Banatul, precum şi de faptul că a înfiinţat la Viena "Asociaţia culturală a românilor". Ne-au reţinut atenţia articolele: "Vaticanul, oraş-stat", "Semnături pentru canonizarea lui Mihail Eminescu", "Începuturile literaturii vechi în spaţiul românesc", "Traian Vuia, un pionier al aviaţiei române" (sărbătorirea împlinirii a 100 de ani de la primul zbor cu mijloace proprii). Ne-au întristat însă şi ne dor abuzurile autorităţilor şi ale Bisericii sârbe faţă de Biserica Ortodoxă Română şi în numărul viitor al revistei vom detalia chestiunea. Aşteptăm cu interes să primim şi "*Floare de latinitate*" pe care o apreciem mult.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ştefan Buzescu, Cătălin Enescu
Secretar de redacţie: *Nicolae Badea*

Relaţii cu publicul **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti**
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Vineri, între orele 15^{00} – 19^{00}
Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com